

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΕΠΙΔΡΟΜΗ
ΤΕΡΑΤΩΝ

Δελ. 2 Αριθ. 4

Το Σπίτι που χανεται

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Θά τὸ πιάσω, φώναξε ὁ Βέρν κι' ὤρμησε ἔξω πρὸς τὸ Μάξ ἀπὸ κοντὰ καὶ τὸν Στάν πρὸ πρῶτο.

— Ἄπ' τὸ μονοπάτι! φώναξε ἡ Φλοραμαίη ἀρπάζοντας καὶ ριχνώντας ἀπάνω της μιὰ ζακέττα. Ἄπ' τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ τοῦ δυοῦμε μπροστά!

Ὁ Ρόμπ, ὁ Τζόκ κι' ἡ Φλοραμαίη μῆχαν στὸ μονοπάτι καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ σημείο, ὅπου ἔσμιγνε μὲ τὸ δρόμο. Ὁ Ρόμπ κι' ὁ Τζόκ ἴφτασαν ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν ὥρα γιὰ ν' ἀρπάζουν τὸ σκοινὶ τοῦ θαλαμίου, ποῦ περνοῦσε σὰ βελίδα. Μὲ πολλὴ δυσκολία κατάρθωσαν νὰ τὸ σταματήσουν. Λίγα δῆματα πρὸ πρῶτο φάνηκε λαχανιασμένοι ὁ Βέρν καὶ πρὸ πρῶτο ὁ Μάξ μὲ τὸν Στάν.

★

Στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴν πόλι, ὁ Στάν εἶπε:

— Ξέρετε πιστεύω πῶς ὁ Βέρν εἶναι πραγματικὰ ἀδερφὸς τῆς Φλοραμαίη. Ἐξέτασα ἓνα δίπλωμα «εὐφήμου μνείας» γιὰ στρατιωτικὴς ὑπηρεσίας τοῦ Βέρν, καὶ εἶδα γραμμένους σὲ μιὰ πού κρεμόταν στὸν τοίχο, γωνιά τις λέξεις «καπνὸς πολυτελείας», μὲ τόσο μικρὰ γραμματάκια, ποῦ ἀλλοθίωσαν τὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὰ διαβάσω.

Ὁ Ρόμπ τὸν κῦτταξε μὲ θαυμασμό.
— Μπράβο, Στάν, ἀρχίζεις νὰ φτάνεις τὸν Μάξ στὴν παρατηρητικότητα!

Ὁ Μάξ σκυθῶσε κι' ὁ Ρόμπ τὸν πείραξε:
— Πῶς; Δὲ σ' ἀρέσει, Μάξ, νὰ ἀναγνωρίζεις τις ἐπιτυχίες τῶν ἄλλων;

— Καὶ δέβαια, φίλε μου, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τους ἔχει κάποια ἀξία. Ὅμως ὁ Βέρν δὲν εἶναι ἀδερφὸς τῆς Φλοραμαίη. Αὐτὸ ἀποδείχτηκε ξεκάθαρα πρὶν ἀπὸ λίγο.

Στάθηκαν, ὅλοι καὶ τὸν κῦτταξαν ἔκπληκτοι.

— Μά Μάξ... τὸ γράψιμο...

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Τζόκ, ποῦ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Μάξ.

— Σύμφωνα μὲ τὸν κ. Τίμς, ὁ Βέρν ἦταν γιὰ τὸς γιὰ τὰ μικροσκοπικὰ γράμματα, ποῦ μποροῦσε νὰ γράφῃ. Ἐπομένως ἐνῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πῶς εἶναι ἀδερφὸς τῆς Φλοραμαίη, ἐπειδὴ γράφει μικροσκοπικὰ, θὰ μπορούσα νὰ ἔλεγα κι' ἐγὼ ὅτι ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ὁ ἀδερφὸς τῆς ἦταν γνωστός γιὰ τὴν ἐπιδεξιότητά του αὐτή, ὁ ἀνθρώπος ποῦ πῆρε τὴ θέσι του ἔκατσε κι' ἐξεσκήθηκε κι' ἔμαθε νὰ γράφῃ μικροσκοπικὰ γράμματα. Ἐξ ἄλλου, συνέθη πρὶν ἀπὸ λίγο κάτι, ποῦ ἀποδείχθηκε πῶς δὲν εἶναι ἀδερφὸς τῆς.

— Τί ρώτησε ὁ Στάν, ἐνῶ ὁ Τζόκ κι' ὁ Ρόμπ προίμεναν κρατώντας τὴν ἀνάσα τους.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σὰς τὸ πῶ τώρα. Ἐμπρὸς στὰ ποδηλάτα. Ἐχομε μιὰ πολὺ βιαστικὴ δουλειά νὰ κάνουμε!

Μὲ δυὸ πεταλιές ὁ Μάξ, βρέθηκε κάμποσα μέτρα μπροστά. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθῶσαν.

— Τί χαζομάρα! φώναξε ὁ Τζόκ, καθὼς πλησίαζαν στὴν πόλι. Ξέχασα τὴ βελόνα τοῦ ραφίσματος στὸν κ. Τίμς. Πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ ἐκεῖ πρῶτα.

— Καὶ δέβαια! καὶ δέβαια! εἶπε γελαστὰ ὁ Μάξ. Θὰ μὲ συγχωρήσεις, ἂν σοῦ πῶ, πῶς τὴν ἄφησα ἐγὼ ἐπιτήδες ἀπάνω στὸν πάγκο τοῦ κ. Τίμς; Ἐχομε κάτι σπουδαῖο νὰ κάνουμε ἐκεῖ πέρα.

Πλησίασαν μὲ προσοχὴ στὸ κατάστημα.

— Ὁ Τίμς εἶναι μόνος εἶπε ὁ Μάξ. Ὁ Πη Γουὴ ἔχει φύγει. Ἀκούστε. Θὰ μῆπτε καὶ θὰ πιάστε κουβέντα μὲ τὸν κ. Τίμς, ὥσπου νὰ ρθῶ κι' ἐγὼ κοντὰ σας. Μὴ δώσετε προσοχὴ σ' ὅτι κι' ἂν ἀκούσετε. Τρία λεπτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὴ δουλειά μου.

Καθὼς ἔμπαιναν τὰ παιδιὰ, ὁ κ. Τίμς τὰ κῦτταξε ἀπὸ τὰ γυαλιὰ του.

— Καλῶς τους, εἶπε. Τί σας ξανάφερε ἐδῶ;

— Ξέχασα τὴ βελόνα, εἶπε ὁ Τζόκ.

Ὁ κ. Τίμς φάνηκε ἀνακουφισμένος. Εἶχε βρῆ τὴ βελόνα, μὰ δὲν μπορούσε νὰ θυμῆθῃ ποῖος τὴν εἶχε ξεχάσει.

— Νὰ σὰς τὴ δώσω εἶπε.

— Ὅχι! φώναξε ὁ Ρόμπ. Μὴν ἐνοχλεῖσθε.

Πέστε με μόνο ποῦ εἶναι.

Ὁ κ. Τίμς ξανάρχισε τὴ δουλειά του, εὐχαριστημένος γιὰ τὴ δὲ θάκανε τὸν κόπο.

— Εἶναι στὸ ράφι δίπλα στὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν.

Ὁ Ρόμπ πῆγε καὶ τὴν πῆρε.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ καταστήματος καὶ μῆκε ἓνας σκυφτὸς ἀνθρώπος.

— Μὲ ζήτησες, Τίμς, εἶπε μὲ διαπεραστικὴ φωνή.

Ὁ Τζόκ ἀναγνώρισε τὸν Σάντ, τὸν μπαλωματὴ τοῦ χωριοῦ.

— Ναι... Οἱ μπόττες τοῦ ἀδερφοῦ τῆς Φλοραμαίη χρειάζονται τακούνια. Θὰ τις βρῆς ἐκεῖ ἀπάνω στὸ βαρέλι μὲ τὸ χοιρινό.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Μάξ.

— Νάτες κύριε!

Ὁ Σάντ ἔφυγε.

— Πρέπει νὰ φεύγουμε κι' ἐμεῖς κ. Τίμς, εἶπε ὁ Τζόκ. Ἡ μητέρα θὰ μὰς περιμένει γιὰ φαί.

Χαίρετε.

— Γειά σας, παιδιὰ. Γειά σας. Κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ φῶνια ποῦ πῆγατε στὴ Φλοραμαίη.

Ὅταν βγήκαν ἔξω, ὁ Μάξ ἀνέβηκε στὸ ποδηλάτο του, μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο κι' εὐχαριστημένο.

— Ἀκούστε με εἶπε. Νομίζω πῶς συμβαίνει κάτι. Κάτι σοδορὸ καὶ ὄχι σ' αὐτό. Καὶ γιὰ ν' ἀρχίσω, εἶμαι σίγουρος πῶς ὁ Βέρν δὲν εἶναι ἀδερφὸς τῆς Φλοραμαίη. Μὰ, ποῖος ξέρει γιὰ ποῖο σκοπὸ, παρασταίνει τὸν ἀδερφὸ τῆς. Γι' αὐτὸ κανόνισα ἔτσι ὥστε νὰ μπορῶ εὐκόλα νὰ βρῶ τὰ ἴχνη του.

— Πῶς; ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Εἶναι πολὺ ἀπλό. Βλέπετε αὐτὰ τὰ πεταλάκια; εἶπε βγαίνοντας μερικὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Εἶναι δικά μου καὶ τὰ ἔχω χαράξει ἔτσι ὥστε νὰ ξεχωρίζουν μὲ τὸ πρῶτο ἀπὸ κάθε ἄλλο πεταλάκι. Κάρφωσα ἀπὸ ἓνα στὸς μπρὸς μέρος τῆς σόλας τῶν παπουτσιῶν τοῦ Βέρν.

— Ὅλα τὰ προβλέπεις! εἶπε μὲ θαυμασμό ὁ Ρόμπ.

— Μὰ δὲ θὰ τὰ βρῶ ὁ Βέρν; Ἀποκλείεται νὰ τὰ βγάλλῃ; ρώτησε ὁ Στάν.

— Ὁ Βέρν θὰ νομίσῃ πῶς τὰ κάρφωσε ὁ Σάντ, κι' ὁ Σάντ δὲ θὰ τὰ βγάλλῃ γιὰ τὴ νομίσῃ πῶς κάποιος ἄλλος παπουτσοῦ τὰ κάρφωσε ἐκεῖ. Εἶπα γιὰ κῶθε ἐνδεχόμενο, στὸν Σάντ πῶς θὰ τις πᾶνε ἐμεῖς τις μπόττες στὴ Φλοραμαίη. Ἄσκι θὰ ξέρουμε ἂν τὰ πεταλάκια ὑπάρχουν ἀκόμα, ὅταν οἱ μπόττες θὰ ἐπιστραφοῦν στὸν Βέρν.

— Μάξ, ρώτησε ὁ Στάν, γιὰ τὴν εἶσαι τόσο σίγουρος πῶς ὁ Βέρν δὲν εἶναι ἀδερφὸς τῆς Φλοραμαίη;

— Δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο νὰ τὸ καταλάβετε αὐτὸ. Ἴσως νὰ μὴν τὸ ξέρετε, μὰ ὅταν ὁ ἀνθρώπος βρεθῇ ξαφνικὰ σὲ δύσκολη θέσι, ὅταν κάτι πολὺ ξαφνικὸ τοῦ συμβεῖ, ὁ ἀνθρώπος ὀργανισμὸς ἀντιδρᾷ μὲ ὅλες τὴς δυνάμεις, ποῦ βρίσκονται μέσα του, ἐνστικτὰ, παλιές συνήθειες κλπ. Πράγματα, ποῦ ἔχουν ξεχαστῆ, ξανάρχονται

Ο θάνατος του Ρούγκο!

Η ΗΣΥΧΗ παραδεισένια Ζούγκλα γίνεται με μιάς κόλασι τρόμου και φρίκης!...

Άφάνταστα δυνατός και γεμάτος από πόνους και δέος γυναικείες κραυγές σχιζούν ξαφνικά τον χλιαρόν αέρα της παρθένας περιοχής:

— Βοήθειασαα! Βοήθειασαααα!

Οι φωνές φθάνουν μέχρι τη σπηλιά του Ταρζάν. Είναι τόσο δυνατές που φθάνουν ακόμα και μέχρι τη βαθειά χαράδρα που βρίσκεται το φρικτό υπόγειο καταφύγιο του τρομακτικού μαύρου κτηνάνθρωπου Μπαχούρ.

Κι' ο ένας κι' ο άλλος απομένουν ακίνητοι. Άφουγκράζονται...

Και νά: οι γνώριμες γυναικείες κραυγές συνεχίζονται πιο δυνατές. Πιο τρομαγμένες:

— Βοήθειασαα!... Βοήθειασαα!...

Ο Ταρζάν κι' ο Μπαχούρ, παρ' όλο που βρίσκονται μακριά ο ένας από τον άλλον, ξεκινάνε ταυτόχρονα, σαν από σύνθημα... Τρέχουν ακράτητοι προς την κατεύθυνση απ' όπου ακούγονται οι φωνές:

Έτσι φθάνουν σχεδόν την ίδια στιγμή σ' ένα μεγάλο ξέφωτο. Καί, σταματώντας απότομα, μένουν για λίγο ακίνητοι σαν κεραυνοβολημένοι!...

Με ανοιγμένα διάπλατα τα μάτια τους αντικρύζουν ένα τρομακτικό θέαμα! Κάτι που ποτέ άλλοτε δεν είχαν ξαναδῆ!

Ταυτόχρονα κι' ένας άλλος άνδρας — νέος, όμορφος, μελαχροινός, γεροδεμένος — φθάνει εκεί, στο ίδιο ξέφωτο. Κι' ενώ ο Ταρζάν και ο Μπαχούρ μένουν ακίνητοι κι' αναποφάσιστοι, αντικρύζοντας τὸ τρομακτικό θέαμα, πρώτος αὐτός — ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιά πέτρα — χύνεται ἀδείλιστος.

Όμως τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ταρζάν συνέχεται. Μ' ἓνα ξαφνικό και ὑπεράνθρωπο πήδημα φθάνει τὸν τρίτο ἄνδρα. Καί με φανερὴ ζήλεια τὸν σπρώχνει θάνασσα:

— Φύγε!, τοῦ φωνάζει ἄγρια. Ἐσὺ δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ!...

Ἄμέσως κι' ὁ γιγάντιος Μπαχούρ, με φανερὴ ζήλεια κι' αὐτός, ἀρπάζει τὸν ὄμορφο μελαχροινὸ νέο στὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσα του. Τὸν σπκῶνει ψηλά. Καί, παίρνοντας φόρα, τὸν ἐκοφενδονίζει σὲ δέκα θήματα ἀπόσται, μουγγρίζοντας:

— Ἐσὺ φύγη... Ζάμπα δική μου!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελαίει ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν πράξι του:

— Μπράβο, Μπαχούρ. Καλὰ ἔκανες! Καλὰ ἔκανες!

Ὁ τρομακτικὸς ἀράπης γυρίζει τώρα πρὸς τὸ μέρος του. Ἀρπάζει κι' αὐτὸν στὰ δυνατὰ του μπράτσα. Τὸν ἐσκοφενδονίζει μακριά, ὅπως καὶ τὸν ἄλλον, μουγγρίζοντας πάλι:

— Κι' ἐσύ φύγη!... Ζάμπα δική μου!

Μονάχος τώρα σηκώνει ἐπιθετικὸς τὸ τεράστιο θαρὺ ρόπαλο. Προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ φρικτὸ θέαμα πού ἀντικρίζουν τὰ μεγάλα σκοτεινὰ του μάτια!

Ὅμως τόσο ὁ Ταρζάν, ὅσο κι' ὁ ἄλλος νέος, πού, ὕστερ' ἀπὸ τὸ πέταγμα πού τοὺς ἔκανε, θροντοκτύπησαν κάτω, πετιῶνται ἀμέσως ὀρθοί. Καὶ τρέχοντας ξαναγυρίζουν στὸ σημεῖο πού βρίσκεται ὁ ἀδάσαστος Μπαχούρ.

Ὁ πρῶτος — ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας — σφίγγει τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Ὁ δεῦτερος — ὁ ξένος — κρατάει, σηκωμένη ψηλά μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα!

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ γνῶριμη ἀστεία φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά τους:

— Πίσω μικρόβια καὶ σὰς ἔφαγαα!.. Ὁποῖος πειράξη τὸ καθουράκι μου, κἀκεεε!

Ὅμως καλύτερα εἶναι νὰ πάρουμε τὰ γεγονότᾳ μὲ τὴ σειρά τους:

Μιὰ νέα συνταρακτικὴ ἐμφάνισις ἔχει, τὶς ἡμέρες αὐτές, ἀναστατώσει τὴ Ζούγκλα. Εἶναι ἓνας νέος, μελαχροινὸς καὶ ἀρρενωπὸς ἄνδρας, μὲ γεροδεμένο κορμί καὶ ψηλὸ ἀθλητικὸ παράστημα: ὁ Ζαντόβ, πού στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν θὰ πῆ: «Σκληρὸς ἄντρας».

Τὸν ἀκολουθεῖ πάντα ἡ Τοίχλ. Μιὰ πανέμορφη καὶ χαριτωμένη, μὰ μικροσκοπικὴ ξανθειὰ κοπελλίτσα. Στὸ μπόδι δὲν ξεπερνάει ἓνα λαγὸ πού στέκεται σούζα καθισμένος στὰ πσινά του ποδαράκια.

Ὁ Ρούγκο, ὁ κακὸς ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα, διαβάλλει καὶ συκοφαντῇ τὸν Ζαντόβ στὸν Ταρζάν. Ὅπως καὶ τὸν Ταρζάν στὸν Ζαντόβ. Ἔτσι καταφέρνει νὰ τοὺς φέρῃ ἀντιμέτωπους σὲ μιὰ θανάσιμη μονομαχία. Πιστεύει πῶς ὁ «Ἕλληνας» θὰ σκοτώσῃ τὸν «Ἑγγλέζο». Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ αὐτὸς — ὁ Ρούγκο — ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα δὲν προφθαίνει νὰ ἰδῇ τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἐγκληματικοῦ του σχεδίου. Ἐξαφανίζεται πέφτοντας θύμα μιᾶς μεγάλης πυρκαϊᾶς πού ὁ ἴδιος ἀναψε στὴ Ζούγκλα. Τὸ ἁμαρτωλὸ κορμί του οἴγουρα θάγινε στάχτη μέσα στὶς φλόγες(*)!

Καὶ νά: Τούτῃ τῇ στιγμῇ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρίσκοντ' ἔτοιμοι ν' ἀλληλοσπαρα-

χτοῦν. Στέκουν ἄγριοι κι' ἐπιθετικοὶ ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον.

Ὁ Ζαντόβ προσβάλλει, μὲ τὰ λόγια του, θανάσιμα τὸν περήφανο Ταρζάν. Ὁ σπουδὸς τέλος, κάνοντας αὐτὸς ἀρχὴ, τὸν κτυπᾷ ἐπὶ τὸ πρόσωπο μὲ μιὰ ξαφνικὴ τρομακτικὴ γροθιά του.

Καὶ βουβάλλει ἀκόμα ἂν εἶχε δεχθῆ μιὰ τέτοια γροθιά στὸ κεφάλι, θὰ σωριαζόταν κάτω σπαράζοντας.

Ὅμως ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει ὀρθὸς κι' ἀκλόνητος σὰν μαρμαρένια κολῶνα. Μόνο τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του σκοτεινιάζουν καθὼς τοῦ τινάζει κι' αὐτὸς, μὲ ἀφάνταστη δύναμι κι' ὀρμῆ, τὴ σιδερένια γροθιά του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κατὶ φοβερὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται:

Τὸ Ξανθὸ («μοσχάρι»)

Ἡ ΤΡΟΜΕΡΗ γροθιά τοῦ Ταρζάν δὲν προφθαίνει νὰ φθάσῃ ἐπὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ζαντόβ. Γιατὶ ἡ ἄμορφη Ζάμπα πού βρίσκταν πλάι ἄρπαζε γερὰ τὸ χέρι του. Τὸ συγκράτησε. Ἔτσι ὁ «Σκληρὸς ἄντρας» γλυτῶναι ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ κτύπημα πού οἴγουρα θὰ τὸν σῶρι-

αζε κάτω ἀναίσθητον!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καὶ παραξενεμένος. Γυρίζει τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ μέρος τῆς «κρυφαγαπημένης» του Ζάμπας. Τὴν κυττάζει χαμένα. Σὰ νὰ τῇ ρωτᾷ: «Γιατὶ τόκανες αὐτό;»

Ἐκείνη, πού καταλαβαίνει τὸ νόημα τῆς ἐρωτηματικῆς ματιᾶς του, ἀποκρίνεται:

— Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω, Ταρζάν! Θάταν κρίμα ἢ φοβερὴ γροθιά σου νὰ παραμορφώσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ἄμορφου αὐτοῦ παλληκαριοῦ!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται μὲ μιᾶς κίτρινος ἀπὸ φαρμακερὴ ζήλεια. Τὰ δόντια του σφίγγονται σὰ νὰ θέλουν νὰ δαγκώσουν τὴν καρδιά του. Καί, δειχνοντας μὲ τὰ μάτια του τὸν Ζαντόβ, μουγγρίζει βραχνά:

— Αὐτόν; Αὐτόν γιατί τὸν ἄψοες νὰ μὲ κτυπήσῃ;

Ἡ Ζάμπα χαμογελαίει καλόκαρδα. Ὅμως ἀπὸ τὰ γλυκὰ χειλάκια τῆς βγαίνει πικρὴ προσβολὴ γιὰ τὸν Ζαντόβ.

— Μὰ ἐσύ εἶσαι ἄλλο, Ταρζάν! Μιὰ γροθιά τοῦ παλληκαριοῦ αὐτοῦ δὲν εἶναι ἰκα-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ζούγκλας — Ταρζάν» ἀρ. 3, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΧΘΡΟΣ».

«...ούτε τη μύτη να σου ανοίξει. Ένω μία γροθιά δική σου μπορεί να τόν στείλει στον τάφο!...

Ο σκληρός («Έλληνας») αντιδρά άμέσως στη θανάσιμη προσβολή της πανέμορφης κοπέλλας. Τινάζει απότομα την παλάμη του: δεξιά κι' αριστερά. Της καταφέρνει δυο τρομερά χαστούκια στο πρόσωπο. Τα χανουλα της Ζάμπα γεμίζουν από τὰ κόκκινα αποτυπώματα τών δακτύλων του.

Ταυτόχρονα ο Ζαντόβ μουρμουρίζει οα να θέλη να δικαιολογήση πίν, κάθε άλλο παρά ιπποτική, πράξι του:

— Έγώ δέν ξεχωρίζω άντρες και γυναίκες. Όποιος με προσβάλη άδिका, θα τιμωρηθώ!...

Ταυτόχρονα, ξανασφιγγοντας τη γροθιά του, πίν τινάζει, για δεύτερη φορά, στο πρόσωπο του Ταρζάν. Η δύναμη κι' η ορμή της τώρα είναι έκαστο φορές μεγαλύτερη από πρίν.

Από τὰ στήθεια του άρχοντα της Ζούγκλας βγαίνει τώρα, άθελά του, ένα βαρύ πονεμένο βογγητό. Άνατρέπεται! Και, βροντοκτυπώντας ανάσκελα κάτω, απομένει ακίνητος σαν σκοτωμένος. Από τὰ ρουθούνια του τρέχουν δυο ρυάκια από κόκκινο άχνιστό αίμα!...

Ο Ζαντόβ κυττάζει άμέσως στα μάτια τη Ζάμπα. Τη ρωτάει χαμογελώντας:

— Τι λές τώρα, όμορφούλα μου; Έξακολουθείς να πιστεύεις πώς οι γροθιές μου είναι... βελουδένιες κι' άκίνδυνες;

Και ξεσπάει στο πλατύ κεφάλτο γέλιο του:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χάααα! Μά τὸ γέλιο αυτό κόβεται γρήγορα στο γαργύκι του.

Μιά ξαφνική κι' άφάνταστα δυνατή γροθιά της Ζάμπα τόν κτυπάει στο πρόσωπο: επί βάσι της μύτης του. Άνάμεσα στα δυο του φρύδια...

Ο Ζαντόβ μένει για μιά στιγμή κεραυνοβολημένος. Ύστερα κλονίζεται. Και τέλος σωριάζεται κάτω, ξερνώντας μιά θλαστήνια.

Τὸ κτύπημα της κοπέλλας τὸ είχε δεχθῆ πὸ πιὸ καιριο σημείο του κεφαλιού του. Κάθε άλλος στή θέση του θα είχε απομείνει στὸν τόπο. Ἡ τουλάχιστον θα πάθαινε βλάβες του ἔγκεφάλου.

Όμως ὁ «Έλληνας» δέν ἔχασε παρά μονάχα πίν ισορροπία του. Γι' αυτό και περιόστηκε κάτω. Μά γρήγορα συνέρχεται πὸ τὸ φοβερό κτύπημα. Σπκώνεται άργά πρὸς. Κυττάζει με θαυμασμό πίν ὁμορφὴ δυναμική κοπέλλα:

— Μπράβο!, της κάνει χαμογελώντας. Τὸ λέει κι' ἑσένα ἡ καρδιά σου!

— Ναί!, τὸ ἀποκρίνεται ἐκείνη με φαρ-

μάκι στὴν άκρη της γλώσσας της. Κι' ἑγὼ δέν ξεχωρίζω τὸς άνδρες από τὸς... άνδρους!

Ο Ζαντόβ δέχεται τη δεύτερη αὐτή προσβολή της χωρίς ν' αντιδράσει:

— Μοῦ άρέσεις, της λέει. Πολύ μοῦ άρέσεις!

— Ύστερα τη ρωτάει:

— Πώς σε λένε;

— Ζάμπα, τὸ ἀποκρίνεται ὑστερ' από ἑνα μικρὸ κόμπιασμα.

Ο ὁμορφος μελαχροινὸς νέος χαμογελάει πάλι:

— Ἐμένα: Ζαντόβ, της λέει.

Και καθὼς κινεῖται για να φύγη, προσθέτει:

— Μιά τέτοια κοπέλλα σαν κι' ἑσένα ὀνειρεύομαι για συντρόφισσα της ζωής μου!... Ἐτοιμάσου λοιπόν! Γρήγορα θα σε κάνω να με αγαπήσεις κι' ἑσύ. Ἡ δική μου καρδιά ἔχει γίνει, απ' αὐτή τη στιγμή, σκλάβο σου!

Τέλος, ρίχνοντας μιά ματιά γεμάτη περιφρόνησι στὸν Ταρζάν πὸ βρίσκεται ἀναίσθητος κάτω, της δηλώνει κατηγορηματικά:

— Ἄν τυχὸν αγαπᾶς αὐτὸ τὸ ξανθὸ «μοσχάρι», γρήγορα θα σε ρβίρω τὸ κουφάρι του στα πεινασμένα ὄρνια της Ζούγκλας!... Ἐγὼ εἶμαι Ἐλληνας! Κι' ἑνας Ἐλληνας ὅ,τι λέει τὸ κάνει!...

Ἡ Ζάμπα, τὸν κυττάζει στα μάτια παράξενα: Ἡ ματιά της δείχνει θαυμασμό ἀλλὰ και περιφρόνησι. Μίσος, ἀλλὰ και ἀγάπη μαζί.

— Ο Ταρζάν είναι φίλος μου!, τὸυ λέει. Ἄν τὸν ξαναπειράξεις, δέν θα κρατήσω, ὅπως πρίν, τὸ χέρι του. Θα σε αφήσω να βρῆς τὸ θάνατο από τὸν κεραυνὸ της γροθιάς του!

Και προσθέτει περήφανα:

— Κι' ἑγὼ εἶμαι Ἐλληνίδα! Και μιά Ἐλληνίδα ὅ,τι λέει τὸ κάνει!...

Ο σκληρός «Έλληνας» τινάζει απότομα πίν παλάμη του. Δίνει στη Ζάμπα δυο τρομερά χαστούκια στο πρόσωπο. Ύστερα...

Τραγικό συναπάντημα!

Ο ΚΑΚΑΡΑΚ, όπως ξέρουμε, έχει κλέψει τη μεγάλη μαύρη βαλίτσα του τρελλού Γερμανού επιστήμονα Μπάουερ (*). Και έχει μάθει ακόμα να χρησιμοποιήσει τα θαυματουργά συνεργά του.

Όμως, όπως ο Ζαντόβ, από την πρώτη στιγμή που αντί-

κρουσε τη Ζάμπα, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπάει παράξενα, έτσι κι' ο Κακαράκ από την πρώτη ματιά που έριξε στη μικροσκοπική μ' όμορφη και χαριτωμένη Τοίχλ — την ακόλουθο του «Έλληνα» — ένοιωσε την καρδιά του να κλωτσάει... 'Αλλά ως ακούσαμε τον ίδιο να τραγουδάει, όλα γλύκα και φάλτσο, ένα έρωτικό στίχάκι που σκάρωσε γι' αυτήν:

«Μέσ' την καρδιά μου χύθηκαν
σαν γάλα στη θεδούρα!
Γι' αυτό κι' ή άμοιρη κλωτσά
σά νευρική... γαιδούρα!»

Και καταλήγει σ' ένα θυμωμένο ρεφραίν γι'α τον μικρό φτερωτό έρωτα που σαϊτεύει τις καρδιές:

«Αχ, τι ζύλο που τό θέλει
ό «Μπεμπέκος μέ τ'ά θέλη»!

Έτσι ο σουβλερομούτης παλινάτσος μέ τις τρεις τρίκες στην άστραφτερή του φαλάκρα, είχε βάλει τώρα ένα σκοπό στη ζωή του: Μέ τους όρους του σοφού επιστήμονα, που κρατούσε στα χέρια του, να μεγαλώσει την αγαπημένη του Τοίχλ. Από μικροσκοπική που είναι να την κάνει μιά κανονική κοπέλλα. Για να ταιριάξει στα μέτρα του.

Κι' ένα πρωινό — πολύ πριν ξεπεταχτή ο ήλιος από τα μακρινά βουνά της ανατολής — πηγαίνει και κρύβεται στην πυκνή θλάσπαι γύρω στην πηγή όπου έρχόταν και γέμιζε νερό τα δυο μικρά φλασκιά της ή ακόλουθος του Ζαντόβ.

Έκεί είδε να δόσκουν πλάι του μερικά μικρά κόκκινα καθούρια του γλυκού νερού...

Έτσι, και για να «σκοτώσει» την ώρα του μέχρι να ξημερώσει, σκέφτηκε να διασκεδάσει μ' αυτά. Γέμισε λοιπόν τη μιά από

τις δυο σύριγγες μέ τον όρο της γιγαντώσεως. Έκανε από μιά μικρή ένεση στις κοιλιές των καθουριών. Και τα παράτησε να φύγουν φοβισμένα...

Όπου κάποτε τα χρυσά μουστάκια του ήλιου ξεπετάχτηκαν πίσω απ' τα βουνά της ανατολής. Και σέ λίγο ή Τοίχλ φάνηκε ναρχεται κρατώντας τα δυο άδεια φλασκιά της.

Ο Κακαράκ κρύβεται καλύτερα στα πυκνά χαμόκλαδα της πηγής. Παραμονεύει σαν άλεπου τό θύμα της.

Και νά: Η μικροσκοπική όμορφη και χαριτωμένη κοπέλλα φθάνει στην πηγή. Σκύβει να γεμίσει πρώτα τό ένα νεροκολόκυθό της. Μά δέν προφθαίνει την ίδια στιγμή ό φαλακρός παλινάτσος μέ τις τρεις τρίκες στό κεφάλι — ό «Τριτρίχης» όπως τον λέει ό Ταρζάν — που βρίσκεται ακριβώς πίσω της, σηκώνει τό δεξιό του χέρι. Της δίνει ένα έλαφρό κτύπημα στό κεφάλι. Και τό μικροσκοπικό ίνδαλμα της ρομαντικής καρδιάς του σωριάζεται κάτω άναίσθητο

— «Χxxxx!», προφθαίνει μόνο να κάνει ή Τοίχλ, μέ τη λεπτή γλυκειά φωνούλα της

Ο «Σουβλερομούτης» πετιέται άμέσως όρθος. Την τραβεί από τα νερά που είχε πέσει. Και παίρνοντας τις σύριγγες αρχίζει την... έπιστημονική του έργασία, μουρμουρίζοντας:

— Δέν θα πληρώσει τίποτα, Τοίχλα μου! Προσφέρομαι δωρεάν!

Στην άρχή στέκεται να της κάνει μιά ένεση μέ τον όρο της γιγαντώσεως. Μά δέν τό άποφασίζει. Φοβάται μήπως ή αγαπημένη του από μικροσκοπική που είναι φθάσει στό άλλο άκρο. 'Αλλά ως ακούσουμε τους συλλογισμούς που κάνει ό ίδιος:

— Χμμ. Μέ τον όρο αυτό μπορεί ή «μικρούλα» μου να γίνει πολύ... «μεγαλούλα» Κι' ύστερα να πρέπει να στήνω σκαλωσιές για ν' άνεβαίνω να την... άνασπάζωμαι μέ τό συμπάθειο!...

Τέλος, βρίσκει μιά μέση λύσι:

Ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας άνατρέπεται. Και βροντοχτυπώντας άνάσκει κάτω, άπομένει άκίνητος σαν σκοτωμένος. Ο Ζαντόβ...

(*) Η βαλίτσα αυτή περιέχει τις σύριγγες και τους όρους μιάς έξωφρενικής έφευρέσεώς του. Μπορούσε μ' αυτούς να γιγαντώνη ή να ναυποιοή κάθε ζωντανή ύπαρξη.

— Θ' ανακατώσω τούς δυο όρους, μουρμουρίζει συλλογισμένος. 'Η ένεσι πού θά πής κάνω θά έχη μέσα όχι μόνο τόν όρό πού μεγαλώνει, μά και τόν όρό πού μικραίνει. Έτσι ό ένας όρος θ' αντιδράση στον άλλον. Και ή Τσίχλα μου δέν θά γίνη ούτε πολύ μεγάλη, ούτε πολύ μικρή. Θά γίνη μία κανονική «μικρομεγάλη». Ούτε μαντραχαλού, δηλαδή, πού νά μήν τή φτάνω, ούτε και πιτσιρίκα πού νά θέλω φακό για νά τή βλέπω!...

Καί, ανακατώνοντας άμέσως τούς δυο όρους, τής κάνει βιαστικά τήν ένεσι. Έγστερα, μαζεύει τά σύνεργά του και κάνει νά παρη δρόμο για νά εξαφανισθῆ.

Όμως δέν προφθάνει νά ξεμακρύνη λίγα θήματα από τήν πηγή, όταν ξαφνικά κάτρωμακτικό άντικρύζει. Σταματάει άπότομα. Κι' ένώ τά μάτια του γουρλώνουν άγρο κατάπληξι, ψιθυρίζει με δέος:

— Άμάσααν, Καβουρομάνες νυστίσιμες άδερφέ μουσουουουουου! Θά καλοπεράσω τ... Σαρακοστή, με τó συμπάθειο!

Πραγματικά: Σέ μικρή άπόστασι μπροστά του έχει άντικρύσει μερικά τεραστίων διαστάσεων κόκκινα καβούρια. Με δαγκάνες τρομακτικές!... Είναι αυτά πού γιγαντωθηκαν, στό μεταξύ, με τήν ένεσι πού τούς είχε κάνει για νά «σκοτώση» τήν ώρα του περιμένοντας στήν πηγή τήν Τσίχλα.

Ένα άπ' τά καβούρια αυτά, είναι άκόμα πιο μεγάλο άπό τ' άλλα. Ό Κακαράκ πηδάει σβέλτος πάνω στό άπέραντο όστρακο τής ράχης του. Και με τόν σαρκοφάγο και λαιμαργο παπαγάλο Κουσκούς στό μπράτσο του, άρχίζει νά χοροπηδάη τραγουδώντας θριαμβικά ένα καινούργιο έξωφρενικό τραγάκι του:

«Έγώ ειμ' ό Κακαράκαρος
ό μάγος τών Βραχμάνων!
Γόψ φιδιών και καβουριών
μά και... Καβουρομάνων!»

Ταυτόχρονα ό τετραπέρατος κι' άδηφάρος παπαγάλος του δέν παύει νά ξεφωνίζει χαρούμενος:

— Μπράβο, Κακαράκ! Νά τόν ψήσης, Κακαράκ! Νά τόν φάμε, Κακαράκ!

Έτσι προχωρώντας, ό τεράστιος αυτός κόκκινος κάβουρας, φθάνει σ' ένα εύρύχωρο ξέφωτο. Ένώ τ' άλλα γιγαντωμένα καβούρια τόν άκολουθοῦν σκορπισμένα έδω κι' εκεί...

Ξαφνικά τά μάτια του φαλακρού «Τριράκη» κάτι άντικρύζουν στή μέση του μεγάλου ξέφωτου. Και γουρλώνουν τόσο πού αρείν πώς θά πεταχτοῦν έξω από τίς βραχες τους. Ταυτόχρονα από τά χείλια του ξεφεύγει άγρια άπειλή:

— Πίσω άραπάκια και σάς έφαγααα!... προσφέρομαι δωρεάν!

Στίς «δαγκάνες» του Θανάτου!

ΠΑΝΤΑ τά πρωινά, κάθε τέτοια ώρα, και πριν ό ήλιος ξεπεταχτή από τά βουνά τής ανατολής, ή Ζάμπα ξυπνοῦσε στήν ξυλένια καλύβα τής. Αὐτήν πού είχε στήσει στή μέση τής μικρής λίμνης. Πηδούσε ύστερα στό μονόξυλό τής και λάμνοντας με τά χέρια, έβγαινε στήν καταπράσινη τροπική στεριά. Τέλος γυρίζοντας έδω κι' εκεί και

σκαρφλώνοντας στό καρποφόρα δέντρα, χόρταινε τήν πείνα τής.

Έτσι και σήμερα είχε κάνει. Μά για κακή τής τύχη, λίγο πριν φθάση στήν πηγή για νά ξεδιψάση μετά τó πρωινό κολασιό τής, έπεσε πάνω σ' ένα μπουλούκι μαύρων άνθρωποφάγων. Και οι πεινασμένοι αυτοί καννίβαλοι τήν είχαν φέρει σέρνοντας στό μεγάλο ξέφωτο. Άναθαν τώρα φωτιά για νά τήν ψήσουν...

Ό Κακαράκ, πάνω από τó τεράστιο καβούκι του γιγαντωμένου κόκκινου κάβουρα βλέπει, όπως είπαμε, τó κακό πού πρόκειται νά γίνη. Και κτυπώντας με τ' άπέραντα μυτερά παπούτσια του τή σκληρή ράχι του καβουριού ξεφωνίζει:

— Πίσω άραπάκια και σάς έφαγααα!

Και νά: Σά νά τόν κατάλαβε τó «Κόκκινο Τέρας» παίρνει άμέσως κατεύθυνσι προς τó σημείο πού οι άνθρωποφάγοι έτοιμάζονται νά ψήσουν τή λευκή γυναίκα. Ένώ ό λαιμαργος Κουσκούς ξεφωνίζει με τή στρίγγλικη φωνή του:

— Φωτιά, Κακαράκ! Ψήσε τó καβούρι, Κακαράκ! Πεινάω, Κακαράκ!...

Μά οι καννίβαλοι στό άντίκρουσμα και μόνο τών γιγάντιων καβουριών πού φθάνουν, τρομοκρατοῦνται. Και παρατώντας τó θύμα τους τó θάζουν πανικόβλητοι στό πόδια. Τρέχουν νά σωθοῦνε από τά τρομακτικά κόκκινα τέρατα πού φθάνουν!...

Έλεύθερη τώρα ή άμοιρη Ζάμπα κάνει νά σηκωθῆ. Νά φύγη κι' αυτή, όπως και οι άνθρωποφάγοι. Μά δέν προφθάνει, άλλοίμονο:

Στό μεταξύ ό γιγάντιος κόκκινος κάβουρας άπλώνει και τίς δυο τρομακτικές δαγκάνες του. Άρπάζει μ' αυτές τή δυστυχησμένη Ζάμπα. Καθώς εκείνη ξεφωνίζει με φρίκη κι' άπόγνωσι, όπως στήν άρχή τής ιστορίας μας είχαμε άκούσει:

— Βοήθειαααα! Βοήθειααααααααα!

Τὸ τί ἐπακολούθησε τὸ εἶδαμε καὶ τὸ ζέrouμε:

Πρῶτα ὁ Ταρζάν κι' ὁ φοβερός μαῦρος κτηνάνθρωπος Μπακούρ, ἀκούγοντας τὶς κραυγὲς τῆς Ζάμπα, φθάνουν τρέχοντας στὸ ξέφωτο ποῦ βρίσκεται.

Σχεδὸν ἀμέσως φθάνει πίσω τους κι' ὁ Ζαντόβ, ὁ σκληρὸς κι' ἀδειλιαστός "Ἕλληνας. Μονάχος ὅμως. Εἶναι ἡ πρώτη φορά ποῦ ἡ ὁμορφὴ Τσίχλ, ἡ μικροσκοπικὴ καὶ ἀχώριστὴ συντρόφισσά του δὲν τὸν ἀκολουθεῖ...

Καὶ ὁ ὁμορφος μελαχροινὸς Ζαντόβ εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους ποῦ, ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα, κάνει νὰ ἐπιτεθῆ στὸ τρομακτικὸ «Κόκκινο Τέρας». Αὐτὸ ποῦ κρατᾶει στὶς δαγκάνες του τὴ Ζάμπα...

"Ὅμως ὁ Μπακούρ, ὅπως ζέrouμε, τρέφει στὴν ἀγρία καρδιά του μιὰ πρωτόγονη, μὰ ἀγνή, ἀγάπη γιὰ τὴν ὁμορφὴ λευκὴ κόρη τῆς Ζούγκλας. Ἔτσι ἡ φαρμακερὴ ζήλεια κεντρίζει τὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσια του. Ἀρπάζει ἀμέσως τὸν Ζαντόβ. Τὸν τινάζει δέκα βήματα μακριά.

"Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χαιρετᾶ γιὰ τὴν πράξι του. Γιατί κι' αὐτὸς ζηλεύει κι' ἐχθρεύεται τὸν ὁμορφο καὶ γεροδεμένο "Ἕλληνα. Φοβάται μήπως αὐτὸς καταφέρει νὰ κερδίσει τὴν καρδιά τῆς «κρυφαγαπημένης» του Ζάμπας.

Μά, δυστυχῶς, δὲν προφθαίνει νὰ χαρῆ πολὺ γιὰ τὸ ἐξευτελιστικὸ «πέταγμα» ποῦ ἔκανε ὁ ἀφάνταστα δυνατὸς Ἀράνης στὸν Ζαντόβ. Γιατί, σχεδὸν ἀμέσως ὁ Μπακούρ ἀρπάζει στὰ σιδερένια μπράτσια του κι' αὐτόν. Τὸν τινάζει δέκα βήματα μακριά, μουγγρίζοντας ὅπως ἀκούσαμε:

— Κι' ἐσὺ φύγη!... Ζάμπα δική μου!

Καὶ σπκῶνοντας — μονάχος τώρα — τὸ τεράστιο βαρὺ του ρόπαλο προχωρεῖ ἀγριεμένος πρὸς τὸ «Κόκκινο Τέρας».

"Ὅμως γρήγορα ξαναγυρίζουν ἐκεῖ κι' οἱ δυὸ ἄνδρες ποῦ ὁ Μπακούρ εἶχε ἐσκοφενδοῖσει, πρὶν λίγο, πέρα.

"Ὁ Ταρζάν σφίγγει τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Ἐνῶ ὁ σκληρὸς "Ἕλληνας ποῦ ποτέ του δὲν κρατᾶει τεχνητὸ ὄπλο, ἔχει σπκῶσει ἀπὸ κάτω μιὰ δευτέρη μεγάλη καὶ βαρεῖα πέτρα!...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Κακαράκ, ποῦ, γλυστρώντας, εἶχε κρυφτῆ στὸ πίσω μέρος τοῦ γιγάντιου κάβουρα, παρουσιάζεται μ' ἕνα πήδημα στὴν κορφή τοῦ καθουκιῦ του. Καὶ τοὺς φωνάζει γεμάτος ἀγριὰδα:

— Πίσω μικρόβια καὶ σὰς ἔφαγααα!.. "Ὅποιος πειράξη τὸ καθουράκι μου κᾶπκεε!

"Ὅμως οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικές. Κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρες δὲν τὸν ἀκούει. Δὲν τὸν προσέχει!... Καὶ οἱ τρεῖς τους — καθ' ἕνας χωριστὰ — πασχί-

ζουν πῶς νὰ δαμάσουν τὸ τρομακτικὸ «Κόκκινο Τέρας». Πῶς ν' ἀρπάξη, ὁ καθ' ἕνας γιὰ λογαριασμό του, τὴν ὑπέροχη λευκὴ κόρη τῆς Ζούγκλας.

"Ὁ Ταρζάν καρφώνει με λύσσα τὸ μαχαίρι του στὰ μάτια τοῦ γιγάντιου κάβουρα. Ὁ Ζαντόβ κτυπᾶει, με ἀφάνταστη ὀρμὴ τὴν πέτρα του πάνω στὸ χοντρὸ σκληρὸ καθουκί τοῦ θηρίου. Πασχίζει μάτια νὰ του τὸ σπάσει. Νὰ τοῦ χαρίσει ἔτσι τὸ θάνατο.

"Ὅσο γιὰ τὸν κτηνάνθρωπο Μπακούρ αὐτὸς ἀνεβοκατεβάζει με ὀρμὴ τὸ φοβερὸ ρόπαλό του πάνω στὰ πόδια τοῦ γιγάντιου καθουριῦ. Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς καταφέρνει νὰ τὰ σπάσει. Εἶναι πιὸ σκληρὰ καὶ γερά ἀπὸ τ' ἀτσάλι!...

Μά νά: Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ πολυμήχανου Ταρζάν φωτίζονται πράξενα. Σὰν μιὰ σωτήρια ἰδέα ν' ἀγκάλιασε τὸ μυαλό του.

Στιγμὲς τρόμου καὶ φρίκης!

ΘΥΜΑΤΑΙ πῶς ἐκείνο ποῦ φοβοῦνται περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὰ καθουκία εἶναι ἡ φωτιά.

"Ἔτσι, ἀρπάζοντας τὸ μοναδικὸ ἀναμμένο κλαδί ἀπὸ τὴν κοντινὴ μισοσβησμένη φωτιά που εἶχαν ἀνάψει οἱ κανίβαλοι, ξαναγυρίζει στὸ «Κόκκινο Τέρας». Τὸ χώνει μπρο-

στὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ καθουκί του.

Καὶ τὸ θαῦμα δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ: Ὁ τεράστιος κάβουρας, βγαζοντας ἕνα φοβερὸ σφύριγμα, ξεσφίγγει τὶς δαγκάνες του. Παράται τὴ Ζάμπα. Κινεῖται γιὰ νὰ φύγη τρομοκρατημένος. Πανικόβλητος...

"Ὁ μαῦρος κτηνάνθρωπος κι' ὁ Ζαντόβ παρασύρονται κάτω ἀπὸ τὸ καθουκί του. Οὐρλιάζουν ἀγρία ἀπὸ τοὺς πόνους!

"Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή γνῶριμα στριγγίσματα ἐλέφαντα ἀκούγονται σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ὁ Ταρζάν, κρατώντας ἀκόμα τὸ ἀναμμένο κλαδί, γυρίζει ξαφνιασμένος πίσω του. Καὶ τότε ἕνα τρομακτικὸ, ἕνα ἀπίστευτο θέαμα ἀντικρύζουν τὰ μάτια του.

"Ὁ Ντουπντοῦπ, ὁ ἀγαπημένος καὶ πιστὸς του ἐλέφαντας, ποῦ εἶχε φθάσει τρέχοντας γιὰ νὰ βοηθήσει τὸν ἀφέντη του, περνᾶει στιγμὲς ἀφάνταστα τραγικές. "Ὅλα τ' ἄλλα γιγαντωμένα καθουκία εἶχαν κυθῆ πάνω στὸ τεράστιο αὐτὸ παχύδερμο. Τὸ ἀνέτρεψαν. Ἀποζητοῦσαν νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους με τὶς πληθωρικές του σάρκες.

"Ὁ Ταρζάν βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι. Νὰ μείνῃ νὰ βοηθήσει τὴ Ζάμπα ποῦ κοίτε-

Ὁ Ταρζάν με τὸ πυρωμένο του ρόπαλο κτυπάει ἀλύπητα τὰ τεράστια κόκκινα καβούρια. Πασχίζει με κάθε τρόπο νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο του ἑλέφαντα...

καὶ τώρα φωνάζει οσοδάρᾳ στὸν Ζαντόβ καὶ τὸν Μπαχούρ πὺ σπαρταρᾶνε, οὐρλιάζοντας ἀπ' τοὺς πόνους, στὶς δαγκάνες τοῦ Τέραςτος:

— Κουράγιο παιδιὰ! Θὰ σᾶς κάνω κηδεῖα πὺ θά... γλύφετε τὰ δάκτυλά σας, με τὸ συμπάθειο!

“Ένας τσακπίνης... Μακαρίτης!

ΜΑ ΚΑΙ Η Μίμ, τὸ τετράποδο μαϊμουδάκι, δὲν καταφέρνει μεγάλα πράγματα σπὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ξέφωτου. Ἐκεῖ πὺ βρίσκονται ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ὁ ἑτοιμοθάνατος ἑλέφαντάς του.

Γιατὶ ναὶ μὲν καταφέρνει γιὰ λίγο — τρυπώνοντας στὰ ὀπίσθια τῶν γιγάντιων καβουριῶν — νὰ τ' ἀναγκάζῃ νὰ παρατᾶνε τὸν Ντουμπντούπ, μά, μόλις ἀφήνει τὸ ἕνα κόκκινο Τέρας γιὰ νὰ μπῆ στὸ ἄλλο, τὸ προηγούμενο καβούρι ξαναχύνεται στὸ δυστυχισμένο παχύδερμο. Καὶ τὰ καβούρια εἶναι πολλά. Ἡ Μίμ εἶναι ἀδύνατο νὰ προλάβῃ...

“Ἐτσι, μονάχα ἕνα ἀπ' αὐτὰ καταφέρνει ν' ἀπασχολῆ. Ὅλα τ' ἄλλα συνεχίζουν τὶς θανατερές ἐπιθέσεις τους στὸν ἄμοιρο ἑλέφαντα! Τυφλωμένα ἀπὸ τὴν πείνα ζητᾶνε νὰ τὸν ἀποτελειώσουν. Γιὰ νὰ σπῆσουν

ἀμέσως τὸ μονάκριβο τοῖμποῦσι τους πάνω στὸ ἀπέραντο χορταστικὸ κορμί του!

Μὰ νά: Σὲ μιὰ τελευταία κι' ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του ὁ Ντουμπτούπ καταφέρνει νὰ πεταχτῆ ὀρθός. Καὶ μανιασμένος ἀπὸ τοὺς πόνους καθὼς εἶναι ποδοπατάει ἀμέσως δύο ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ κόκκινα τέρατα. Ἀμέσως κινεῖται νὰ ποδοπατήσῃ καὶ τ' ἄλλα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάτι τραγικὸ γίνεται. Ἐνα ἀπὸ τὰ τεράστια καβούρια ἀρπάζει ταυτόχρονα καὶ με τὶς δύο του δαγκάνες τὴν προβοσκίδα του. Καὶ τὸ γιγάντιο παχύδερμο ἀκίνητοποιεῖται: Ἀπὸ ἄγριο θηριὸ πὺ ἦταν, γίνεται με μίᾳς ἡμερᾶ ἀρνάκι. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ ἀντιδράσῃ.

Σχεδὸν ταυτόχρονα ἕνα ἄλλο καβούρι ἀρπάζει στὶς δαγκάνες του τὸν Ταρζάν. Προχωρεῖ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τ' ἄλλα. Νὰ ξεμοναχιαστῆ κάπου. Νὰ τὸν καταβροχθίσῃ μονάχο του...

Ὅμως ὅλα τ' ἄλλα πὺ τὸ θλέπουν, ἐκτός ἀπὸ κείνο πὺ κρατᾶει τὴν προβοσκίδα τοῦ ἑλέφαντα, τὸ ἀκολουθοῦν ἀγριεμένα. Καί, καθὼς τὸ φθάνουν γρήγορα, χύνονται πάνω του. Πασχίζουν ν' ἀρπάξουν ἀπὸ τὶς δαγκάνες του τὸ ὀρεκτικὸ θῦμα...

Ἐτσι, μιὰ ἄγρια, τρομακτικὴ γιγαντομαχία ἀρχίζει. Πέντε ἀπὸ τὰ τεράστια αὐτὰ κόκκινα τέρατα γίνονται ἕνα φρικτὸ κουβάρι. Κτυπιῶνται καὶ δαγκώνονται με λύσσα καὶ μαγιά! Τὰ πόδια κι' οἱ θανατερές δαγκάνες τους μπερδεύονται. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα ξεφωνίζει με ἀπόγνωση ὁ Ταρζάν:

— Βοήθειααααααααα!. Βοήθειαααααααα!

Γρήγορα όμως τὸ τραγικὸ αὐτὸ σύμπλεγμα φθάνει καὶ τὸν πρῶτο κάβουρα πού κρατᾷ στὶς δαγκάνες του τὸν Ζαντόβ καὶ τὸν Μπαχούρ μετὰ τὴ Ζάμπα. Ὅλα μαζί τώρα ξαναγίνονται ἓνα κουβάρι. Καὶ κάτω ἀπ' τὰ κόκκινα τέρατα οὐρλιάζουν ἀπὸ τοὺς πόνους οἱ τρεῖς ἄνδρες μετὰ τὴ γυναίκα.

Ποτὲ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν βρέθηκαν στὴ Ζούγκλα σὲ τόσο τραγικὴ θέσι! Στὴν ἴδια καὶ χειρότερη κατάστασι βρίσκεται κι' ὁ δυστυχισμένος ἐλέφαντας. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ὑποκύψῃ κι' αὐτὸς στὸ τραγικὸ μοιραῖο του.

Μονάχα ὁ Κακαράκ δὲν βρίσκεται ἀνακατωμένος σ' αὐτὸ τὸ θανατερό σύμπλεγμα τῶν γιγάντιων πεινασμένων καβουριῶν. Τὴν τελευταία στιγμή εἶχε καταφέρει νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὴν κορφή τοῦ καβουκιῶ πού βρισκόταν. Καὶ μετὰ σβελτάδα πηθικου νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ πιὸ κοντινὸ αἰωνόβιο δένδρο. Ἔτσι, ἀπὸ τὰ χαμηλά κλαδιά του παρακολουθεῖ τώρα τὴ δρᾶσι τῶν κόκκινων τεράτων, ξεφωνίζοντας πανηγυρικά:

— Νὰ μοῦ ζήσετε, καβουράκια μου σαροκοσιανὰ!

Καὶ χοροπηδώντας πάνω στὸ κλαδί πού βρίσκεται ἀποχαιρετᾷ τραγουδιστὰ τοὺς μελλοθανάτους συντρόφους του μ' ἓνα σύγκινητικὸ στιχάκι:

«Γεῖά σας: Ζαντόβ, Ζάμπα, Μπαχούρ,
γείά σου καὶ σὺ Ταρζάν!
Καλὸ «ταξίδι νάχετε

καὶ «Δεῦτε λάβετε
τελευταίαν.... καρπαζάν!»

Μὰ νά: Καθὼς κάνει νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ δώσῃ στὸ σβέρκο τοῦ Μπαχούρ — πού σὲ μιὰ στιγμή ἢ κεφάλαι του ἐξέχει ἀπὸ τὸ τραγικὸ κουβάρι — τὴν τελευταία ἀποχαιρετιστήριον καρπαζιά, παρατάει στὸ κλαδί πού στηρίζεται. Πέφτει κι' αὐτὸς μέσα στὸ σύμπλεγμα τῆς φρίκης: τεράτων καὶ ἀνθρώπων. Καὶ ὁ ἄμοιρος Κακαράκ πού καταλαβαίνει τώρα πῶς ὁ ἴδιος ἀπαίσιος θάνατος τὸν περιμένει, ἀποχαιρετᾷ, μετὰ ἄλλο στιχάκι, καὶ τὸν ἑαυτὸ του:

«Γεῖά μου κι' ἐμένα τοῦ τρελλοῦ
Τριτρίχη καὶ Σουβλερομούτη
πού θά... καβουροφαγῶ!
Ἄχ, ποῦσαι, Τσίχλα μου, νὰ δῆς
τέτοιον τσακίνη μακαρίτη
πού.. φτού μου νὰ μὴ βασκαθῶ!»

Μὰ οἱ στιγμὲς εἶναι γιὰ ὅλους ἀφάνταστα τραγικέ! Μονάχα ὁ Κακαράκ ἔχει κέφι νὰ σαχλαμαρίζῃ καὶ μ' αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατό του!

Καὶ νὰ πάλι: Ξαφνικὰ δεῦτερος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ κάπου πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν θεόρατων δέντρων πού φράζουν τὸ μεγάλο ξέφωτο.

Τὸ βλέμμα αὐτῆ τῆ φορά, ξεχωρίζοντας τὸν Ταρζάν μέσα στὸ μπερδεμένο κουβάρι καβουριῶν καὶ ἀνθρώπων, τὸν τραυματίζει στὸν ὦμο!

Εἶναι φανερὸ πῶς ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, πού πυροβολεῖ, δὲν θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἀφοῦ ὁ

Ὁ γίγαντας κάβουρας ἀρπάζει πρῶτα τὸν Ζαντόβ. Ὑστερ' ἀπλώνει τὴν ἄλλη δαγκάνα του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν Μπαχούρ πού φεύγει κρατώντας τὴν ἄμοιρη Ζάμπα.

πως βλέπει: από στιγμή σε στιγμή, όχι μονάχα ο Ταρζάν, μα και οι άλλοι δύο άνδρες κι' η γυναίκα θά πεθάνουν σφιγμένοι στις τρομακτικές δαγκάνες τών γιγαντωμένων κόκκινων καβουριών!

Μά όχι! Ξαφνικά, όταν πιά οι τέσσερις ήρωές μας κοντεύουν σχεδόν να ξεψυχήσουν, κάτι άναπάντεχο κι' άπίστευτο γίνεται:

Έξωφρενικό ανθρώπινο πλάσμα

ΤΑ ΦΟΒΕΡΑ «Κόκκινα Τέρατα» αρχίζουν, σιγά — σιγά, να μικραίνουν. Ο τεράστιος όγκος τους ελαττώνεται από στιγμή σε στιγμή. Και γρήγορα — γρήγορα ξαναγυρίζουν στις φυσικές μικροσκοπικές τους διαστάσεις.

Ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ, η Ζάμπα και ο Μπαχούρ έχουν σωθῆ από θέβαιο και φρικτό θάνατο!

Ο Κακαράκ άρπάζει τὰ μικρά τώρα καβουράκια στις παλάμες του. Κι' έξηγει στους άλλους γελώντας:

— Άμ' τ'όζερα εγώ! Γι' αυτό με βλέπατε να σπάω πλάκα με τὸ Χάρο! Χά, χά, χά!... Τους είχα κάνει ένεσι με τὸν όρὸ τού τρελλοσοφοῦ! Μά ἡ ένεργεία του βαστάει μονάχα μιὰ ώρα, με τὸ συμπάθειο!

Και τραβώντας από τὸν κόρφο του μιὰ σύριγγα, τούς ρωτάει πρόθυμος:

— Τι λέτε, τὸ λοιπόν: Νά κάνω στὰ καβουράκια από άλλη μιὰ ένεσοῦλα γιὰ νὰ ξαναγίνουνε μαντραχαλοί και νὰ σᾶς ξεμπερδέψουνε; Προσφέρομαι δωρεάν!

Μά οι τελευταίες λέξεις κόβονται στὸ λαρύγγι του: Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ γνώριμη λεπτή φωνούλα ακούγεται:

— Μπάσα! Έδῶ είσατε όλοι μαζεμένοι;

Πρώτος ὁ Έλληνας Ζαντόβ γυρίζει ξαφνιασμένος πρὸς τὸ μέρος πού ακούστηκε ἡ φωνή. Κι' άμέσως ὁ Κακαράκ και οι άλλοι.

Και νά: Πίσω από τούς χοντρούς κορμούς πού φράζουν τὸ ξέφωτο, παρουσιάζεται ένα έξωφρενικό ανθρώπινο πλάσμα. Είναι μιὰ κοπέλλα κανονικοῦ αναστήματος αλλά γελοιογραφικά χοντρή. Όσο είναι τὸ ύψος της, τόσο ακριβῶς είναι και τὸ φάρδος της: Μιὰ όλοστρόγγυλη μπάλλα, πού, καθώς τούς πλησιάζει βαδίζοντας, φαίνεται σὰ νὰ κατακυλάν.

Ἡ άπερίγραπτη αὐτὴ κοπέλλα φθάνει και σταματάει μπροστὰ στὸν Έλληνα:

— Με συγχωρεῖς άφέντη πού άργησα, τού λέει. Σίγουρα θ' άνησούχησες γιὰ μένα...

Ο Ζαντόβ τὴν κυττάζει χαμένα:

— Ποιὰ εἶσ' εἰσῦ; ρωτάει.

Έκείνη ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Έγῶ; χά, χά, χά!... Μά τόσο γρήγορα με ξεχάσες λοιπόν; χά, χά, χά!...

Ο Κακαράκ παίρνει παράμερα τὸν Ζαντόβ και τὸν τραυματισμένο Ταρζάν. Τους έξηγει σιγά:

— Αὐτὸς ὁ «μπόγος» πού βλέπετε είναι ἡ Τσίχλα, με τὸ συμπάθειο. Τού λόγου μου τὴν έκανα έτσι. Ἦθελα νὰ τὴ μεγαλώσω μα όχι και τόσο πολὺ πού νὰ χρειάζωμαι άσασέρ γιὰ νὰ τὴν άνασπαστώ! Γι' αὐτὸ άνακάτωσα τούς όρους και ἴδου τὸ άποτέλεσμα, με τὸ συμπάθειο: Δέν παραψήλωσε μέν, παραχόντρυνε όμως δέ!

— Καλὲ τι σᾶς μουρμουρίζει εκεί αὐτὸς ὁ «στραβοχυμένος λουκουμάς»; ακούγεται νὰ ρωτᾶ γελώντας τὸν Ταρζάν και τὸν Ζαντόβ ἡ φωνὴ τῆς μεταμορφωμένης Τσίχλ πού έχει φθάσει κοντὰ τους.

Ο Κακαράκ προσβάλλεται θανάσιμα! Και, ὅπως κάθε φορά πού θυμώνει ύστερ' από μιὰ προσβολή, έτσι και τώρα αντίδρᾶ έπιστρατεύοντας τὴν ξεκαρδιστικὴ καθαρεύουσά του:

— Περικαλῶ, δεοποιίνις!, τῆς λέει σοβαρός. Δέν είναι οὐδόλως τσίφτικο έκ μέρους σας ν' άποκαλῆτε «στραβοχυμένον λουκουμάν» τὸν γοπτευτικόν άνδρα ὅπερ σᾶς αγαπῆ άγρίως! Και ὅπερ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήξω εἰς γάμον τὴν χεῖρα τῆς παλάμης σας ὡς γαμπρός και άνευ προῖξ. Τουτέστιν... προσφέρομαι δωρεάν!

Ξεκαρδισμένη στὰ γέλια ἡ Τσίχλ σπκῶνει τὸ χοντρὸ μπράτσο της. Και «κλάφ» άποθέτει στὸ σέβροκο τού Κακαράκ μιὰ εκκωφαντικὴ καρπαζιά!

Ο Σουβλερομύτης ύποκλίνεται:

— Μερσι μοκού, μαζέλι!

Και, δείχνοντας στους δύο άνδρες τὴν άνοικονόμητη Τσίχλ, χαμογελάει εὐτυχισμένος:

— Νά σᾶς συστήσω τὴν άρραθωνιαστικιά μου. Καθότι, ὅπως άκούσατε, μοῦ πρόσφερε τῆ... «χεῖρα τῆς παλάμης της».

Ο Ζαντόβ γελάει. Τὸ ἴδιο κάνει και ὁ Ταρζάν παρ' ὄλο πού κρατάει τὴν, εὐτυχῶς όχι σοβαρῆ, αλλά πονεμένη πληγὴ τού ὤμου του.

Άκόμα κι' ὁ Κουσκοῦς, ὁ τετραπέρατος παπαγάλός, κοροϊδεῦει τὸν άφέντη του:

— Νά ζήσης, Κακαράκ! Και στὰ δικά μου, Κακαράκ!

Όμως άλλοιμονο! Τ' άστεία δέν ἦταν γραφτὸ νὰ κρατήσουν πολὺ. Τὴν ἴδια στιγμή άπεγνωσμένη γυναικεία κραυγὴ ακούγεται κάπου εκεί κοντὰ:

— Μήπη! Βοήθειααααααααααα!

Ο Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ, ἡ Τσίχλ κι' ὁ Κακαράκ γυρίζουν ξαφνιασμένοι. Και νὰ τι άντικρύζουν τ' άνήσυχα μάτια τους:

Ο γιγαντόσωμος μαῦρος κτηνάνθρωπος Μπαχούρ έχει ξαναρπάξει στὰ τριχωτὰ μπράτσα του τὴν άνήμπορη ακόμα νὰ σταθῆ στὰ πόδια της, Ζάμπα. Και τρέχει πρὸς

την ίδια κατεύθυνση της βαθείας χαράδρας όπου βρίσκεται το φοβερό άντρο του.

Ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ ξεκινάνε άμέσως. Τρέχουν πίσω του για να σώσουν την άμοιρη κοπέλλα.

Το ίδιο πάει να κάνει κι' η χοντρο Τσίχλα. Μά ο Κακαράκ τη συγκρατεί μ' ενδιαφέρον:

— Μή, κούκλα μου! Το τρέξιμο αδυνατίζει. Θα καταστρέψεις τη.. σιλουέττα σου!

Μά νά: Πριν καλά — καλά τελειώση τα λόγια του, τρίτος κρότος πυροβολισμού αντηχεί:

— "Αν μ' άγγιξης θα σκοτωθώ!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ άγνωστος είχε και πάλι πυροβολήσει. Και το βλήμα του, αυτή τη φορά κτύπησε τον Μπακούρ στο πόδι!...

Ο κτηνάνθρωπος που φοβάται άφάνταστα τα «μαύρα καλάμια που βγάζουνε φωτιά» όπως τα λέει, παρατάει τρομοκρατημένος το θήμα

του. Και, κουτσαίνοντας, τώρα, συνεχίζει το φευγιό του πανικόβλητος...

Ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ φθάνουν ταυτόχρονα κοντά στην άνημπορη Ζάμπα. Και σκύβουν, επίσης ταυτόχρονα, να την άρπάξουν ο καθένας για λογαριασμό του. Έτσι που τα κεφάλια τους κτυπάνε με δύναμη κι' όρμη το ένα πάνω στο άλλο!

Ο άρχοντα της Ζούγκλας, που έχει χάσει πολύ αίμα από την πληγή του ώμου του δεν άντέχει στο φοβερό αυτό κτύπημα. Και σωριάζεται κάτω λιπόθυμος.

Την ίδια στιγμή ο μυστηριώδης άγνωστος που είχε πυροβολήσει και παρακολουθούσε κρυμμένος τα συμβαινόντα, στραβομουτσουιάζει:

— Κρίμα!, μουρμουρίζει άπογοητευμένος. Κι' εγώ πυροβόλησα τον άράπη για να τον θάλω τον Ταρζάν και τον Ζαντόβ να τσακωθούνε ποιός θα την πρωταρπάξει! Όπότε σίγουρα ο «Έλληνας» θα σκότωνε τον «Εγγλέζο». Για να γίνει ο παντοδύναμος άρχοντας της Ζούγκλας!.....

Μά νά: Άνεμπόδιστος τώρα ο Ζαντόβ κάνει να σηκώση την άμορφη μελαχροινή κοπέλλα Όμως εκείνη έχει προφθάσει ν' άκουμπήσει την αίχμη του μαχαιριού της στο άριστερό της στήθος. Του δηλώνει άγρια κι' άποφασιστικά:

— Μή! "Αν μ' άγγιξης θα το καρφώσω στην καρδιά μου!..

Ο σκληρός κι' άτίθασος «Έλληνας», αυτή τη φορά, δείχνεται πολύ μαλακός. Η άπειλή της κοπέλλας, που πραγματικά την έχει αγαπήσει, τον δαμάζει. Άνασπώνεται άργά χωρίς τα χέρια του ν' άκουμπήσουν πάνω της.

— Όπως θέλεις, της λέει ύποτακτικά. Πάντως δεν είναι σωστό να μείνης εδώ μονάχη....

Η Ζάμπα του δείχνει με τα μάτια της τον άρχοντα της Ζούγκλας:

— Δεν είμαι μονάχη μου, του άποκρίνεται. Είναι κι' ο Ταρζάν εδώ!... Φύγε λοιπόν προτού τον συνεφέρω...

Ο Ζαντόβ την κυττάζει με θυμό:

— Μην κάνης τον κόπο, Ζάμπα. Θα τον συνεφέρω εγώ...

Κι' άρπάζοντας άμέσως τον άναίσθητον άρχοντα της Ζούγκλας τον σπίνει όρθό. Τον συγκρατεί με τ' άριστερό του χέρι. Ένώ με το δεξιό του δίνει μερικά γρήγορα και δυνατό χαστούκια στο πρόσωπο. Σά να θέλη να θγάλη το άχτι του για τον τρόπο που του φέρθηκε η άνημπορη νέα...

Κι' ο Ταρζάν δεν άργεί να συνέλθη. Τаланτεύεται για λίγο στην άρχή. Όσοπου τέλος καταφέρνει να σηπριχθί στα πόδια του.

Ο «Έλληνας» τον παρατάει τώρα. Και γυρίζοντας ξεκινάει άργά. Προχωρεί για τη σπηλιά που διάλεξε να τον στεγάζη στη Ζούγκλα...

Την ίδια στιγμή, λίγο πιό πέρα, ο Κακαράκ συμβουλεύει το όλοστρόγγυλο ίνδαλμά του:

— Το καλό που σου θέλω, Τσίχλα μου, να μην ξαναπάς στην παλαιοσπηλιά αύτουνοού του Ζαντόβ, του άσχημομούρη!... Έλα στο δικό μου «ρετιρέ» που κάνει στράκες!

— Τι στράκες; τον ρωτάει η χοντρή. Τέτοιες;!

Και καταθέτει στο σβέρκο του δυο γρήγορες καρπαζιές!

Την ίδια στιγμή ο Κακαράκ δίνει στο κεφάλι της Τσίχλα ένα έλαφρό κτύπημα. Κι' εκείνη σωριάζεται κάτω άναίσθητη...

“Υστερα τὸν παρατάει. Καὶ τρέχοντας φθάνει τὸν “Ἑλληνα» πού προχωρεῖ συλλογισμένος:

— Γιὰ κύτταξέ με, καλὲ ἀφέντη, τοῦ λέει. Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς ἀπὸ τὸ πρῶι σὰ νά... πάχυνα λιγάκι;

Ὁ Ζαντόβ τὴν παρηγορεῖ:

— Μὴ φοβᾶσαι! Ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄρου πού σοῦκανε αὐτὸς ὁ παλπάτσος, δὲν κρατάει πολὺ. Σὲ μιά ὥρα θὰ ξαναγίνης κομψὴ καὶ χαριτωμένη ὅπως ἦσουναι!

Ταυτόχρονα, καὶ λίγο πιὸ πέρα, ὁ Κακαράκ, καμαρώνοντας τὴν ἐξωφρενικὰ χοντρή ἀγαπημένη του πού προχωρεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ “Ἑλληνα», ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Αἰθέριο πλάσμα, ἢ ἀτιμη! Σωστὸ μανεκέν, παναθεμά τι! Φτοῦ τῆς νὰ μὴν ἀθασκαθῆ, μὲ τὸ συμπάθειο!

Ἄμέσως συμπληρώνει ἱκανοποιημένος:

— Εὐτυχῶς πού θὰ μείνῃ σὲ ὄλη τῆς τῆ ζωὴ ἔτσι... κομψοῦλα καὶ χαριτωμένη ὅπως εἶναι τώρα... Ὁ σοφότελλος ἐπιστήμονας μοῦ τὸ εἶχε πῆ καθαρά: “Ἄν οἱ δυὸ ὄροι μου ἀνακατωθοῦν, τότε ἡ ἐνέργειά τους δὲν σταματάει ποτέ! Κι' ὅποιος θὰ ἔχη ἔτσι μεταμορφωθῆ, θὰ μείνῃ παντοτεινὰ ὁ ἴδιος!».

Καὶ στὰ χεῖλια τοῦ ἐρωτευμένου «Σουθλερομύτη» ἔρχεται ἄθελα ἓνα ρομαντικὸ στιχάκι:

«Καλὰ 'κανα κι' ἀγάππια
κοντούλα καὶ χοντρέλλα,
νὰ τὴν σπκῶνω στὴ βροχή
καὶ νὰ τὴν κάνω... ὄμπρέλλα!
'Απὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι
καὶ στὴν κορφὴ κανέλλα!».

Τέλος, παίρνει κι' ὁ Κακαράκ τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο πού στὰ ψηλά κλαδιά του βρίσκεται τὸ ξυλένιο καλυβάκι του...

Λίγο πιὸ πέρα — στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ξέφωτου δέν μόνουν τώρα παρὰ ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα.

Ἡ πανέμορφη μελαχροινὴ κόρη τῆς

Ζούγκλας, πού ἡ καταγωγή τῆς κρατᾶει ἀπὸ τὴ δοξασμένη κι' ἀθάνατη Ἑλλάδα μας, ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται:

— Θὰ γυρίσω στὴ λίμνη μου, Ταρζάν, τοῦ λέει. Νοιώθω ἀφάνταστα κουρασμένη. Πρέπει νὰ κοιμηθῶ...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δεικνύεται ἀνήσυχος:

— Καλύτερα νὰ ρθῆς νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε στὴ σπηλιά μου, τῆς προτείνει. Ἐγὼ θὰ πλαγιάσω ἀπ' ἐξω. Γιὰ νὰ ἔχης καλύτερη ἡσυχία. Νὰ μὴ ταραξῆ κανένας θόρυβος τὸν ὕπνο σου...

Ὅμως ἡ Ζάμπα ἐπιμένει:

— Εὐχαριστῶ, Ταρζάν. Μὰ καλύτερα καὶ πιὸ ἦσυχια θὰ κοιμηθῶ στὸ δικό μου καλυβάκι τῆς λίμνης. Πλαίι στὸ ἄδειο κι' ἔρημο καλύβι τοῦ ἀμοιρου ἀδελφοῦ μου πού τόσο ἄδοξα χάθηκε!... Καλὴ νύχτα, λοιπόν. Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα σήμερα ἔκανες γιὰ μένα!

Ὁ Ταρζάν ἀναστενάζει:

— Καλὴ νύχτα, Ζάμπα!...

Ἡ καταπακτὴ τοῦ Θανάτου!

Ἡ ΚΑΛΟΚΑΡΔΗ καὶ γοπευτικὴ Ἑλληνίδα φθάνει νύχτα πιά στὴ θαθεῖα λίμνη. Καὶ μ' ἓνα πρωτόγονο μονόξυλο διεκπεραιώνεται στὸ ἀγαπημένο καλυβάκι τῆς. Σὲ λίγο — κατάκοπη καθὼς εἶναι — ἔχει ἀποκοιμηθῆ θαθεῖα!...

Ὅμως ὁ θεὸς τῆς Νύχτας («Νάουχβάν») ὅπως τὸν λένε οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς, δὲν τὴν ἀφήνει νὰ καρῆ γιὰ πολὺ τὴ ζωογόνο ξεκούρασι τοῦ ὕπνου!

Ξαφνικὰ τὸ ξυλένιο καλύβι πού βρίσκεται πασσαλωμένο στὴ μέση τῆς θαθεῖας λίμνης σιέται σὰν ἀπὸ δυνατό σεισμό!

Ἡ Ζάμπα πετιέται ἀπὸ τὰ στρωσιδια τῆς ξαφνιασμένη. Μὰ τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθῆ ὀρθή. Τὸ σπιτάκι τῆς κλυδωνίζεται σὰν καίκι σὲ μανιασμένη φουρτούνα!

Ταυτόχρονα ἄγρια μουγγρητὰ φθάνουν στ' αὐτιά τῆς. Σὰ νὰ θγαίνουν ἀπὸ σπῆθεια θρυκόλακα πού διψᾶει γιὰ αἷμα:

— Μούουουου!... Μούουουου, μούουου!...

Ὅσο γενναία καρδιά κι' ἂν ἔχη ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα, δὲν παύει νὰ εἶναι γυναίκα. Καὶ κάτι τέτοια ὑπερφυσικὰ καὶ ἀνεξήγητα φαινόμενα, κάνουν τίς γυναῖκες νὰ δειλιάζουν. Νὰ τρομοκρατοῦνται. Νὰ πανικοβάλλωνται!

Ἔτσι κι' ἡ Ζάμπα, τρελλὴ ἀπὸ φρίκη κι' ἀπόγνωσι, σπρώχνει τὴ μικρὴ ξυλένια πόρ-

Διαβάσετε

- Τὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ αὐτοτελῶν περιπετειῶν

Μικρὸς ἩΡΩΣ

- Ἀπόδειξις τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητός του εἶναι ὅτι ἐκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

τα του καλυβιού της. Τινάζεται έξω σαν βολίδα. Βουτάει στα μαυροπράσινα νερά της λίμνης. Και σφιγγοντας στη δεξιά παλάμη το μαχαίρι της κολυμπάει ακράτητη προς τη στεριά της αντικρουτής όχθης...

Ταυτόχρονα δεν πάει να ξεφωνίζει με τρόπο και δέος:

— Βοήθειαααα! Βοήθειααααααα!..

Καθώς προχωρεί, οξίζοντας σαν δελφίνι τα νερά, ακούει πίσω της τ' άγρια μουγγρητά να την ακολουθούν. Είναι φανερό πως ό διψασμένος για αίμα, θρυκόλακας δεν την έχει εγκαταλείψει. Κι' αυτό δίνει φερά στο άπεγνωσμένο κολυμβημά της.

"Ένας τεράστιος πεινασμένος κροκόδειλος που κάνει να την πλησιάσει με όρθάνοικτα τ' άπέραντα σαγόνια του, βρίσκει το θάνατο από το τρυφερό θύμα που όρεχτηκε να καταβροχθίσει!

Σβέλτη κι' αδείλιαστη ή όμορφη Κόρη πηδάει καβάλλα στη φοιλιωτή ράχι του. Και σκυθοντας, πριν το φοβερό έρπετο προλάβει ν' αντιδράσει, καρφώνει με λύσσα την άστραφτερή λάμα του μαχαιριού της στις άπροστάτευτες τρύπες των δύο ματιών του...

Η λάμα θυθίζεται μέχρι τον έγκέφαλο του άμφιβιου θεριού. Και ό πεινασμένος κροκόδειλος, θγάζοντας θανατερό σφυριγμα, τινάζει σ' έναν τελευταίο σπασμό το άπέραντο κορμί του. Και θυθίζεται νεκρός στα θολά νερά της λίμνης.

Η Ζάμπα συνεχίζει την άπεγνωσμένη πορεία της στο ύγρο στοιχείο. Ένω πίσω της έξακολουθούν ν' ακούγονται: ό παφλασμός του φρικτού θρυκόλακα που την ακολουθεί και τ' άγρια μουγγρητά του:

— Μούουουου! Μούουου, μούουουουου!.....

Και ή άτρόμητη Έλληνίδα που δεν είχε διατάσει να πιστή και να σκοτώσει έναν τεράστιο κροκόδειλο, φεύγει τώρα σαν δειλό ζαρκάδι στο άκίνδυνο ίσως φάντασμα που την ακολουθεί, ψιθυρίζοντας, σά να προσεύχεται στο Θεό της Νύχτας:

— Σώσε με, Νάου Χθάν! Σώσε με και θα σου χαρίσω τα μαλλιά μου πουχουν κι' αυτά το χρώμα της νύχτας σου!

"Όπου τέλος φθάνει κάποτε στη σωτήρια όχθη. Σέρνεται από τα νερά σκαρφλώνοντας σαν φίδι στη στεριά. Πετιέται όρθή. Και το θάζει στα πόδια...

Μά τι παράξενο: Αυτή τη φορά δεν ακολουθεί την κατεύθυνση που θα τη θγάλη στη σπηλιά του προστάτη της Ταρζάν. Άντι να τρέξει προς τη δύση, τρέχει προς την ανατολή!...

Και νά: Πάνω στην ώρα, ακούγοντας τις άπεγνωσμένες κραυγές της, φθάνει κοντά της καλπάζοντας και χλιμιντρίζοντας χαρούμενα, ό Λάφ. Ό πιστός κι' αγαπημένος της όμορφος Ζέβρος!

Σβέλτη ή Ζάμπα πηδάει στην άναπαυτική ράχι του με το άπαλό γυαλιστερό τρίχωμα. Και συνεχίζει, άφάνταστα πιό γρήγορα τώρα, την πορεία της με κατεύθυνση πάντα προς την ανατολή.

"Έτσι, δεν άργεί να φθάσει και να ξεπεζέψει έξω από μία σπηλιά με πυκνά χορταριασμένο το άνοιγμά της.

— Ζαντόβ! Βοήθεια, Ζαντόοοβ!, φωνάζει άλαφιασμένη.

"Όμως ό όμορφος μελαχροινός Έλληνας είχε πιή μόλις γύρισε στη σπηλιά του δυό μπουκάλια κονιάκ. Η τρομακτική περιπέτεια με τα γιγάντια κόκκινα καθούρια όχι μόνο τον είχε κουράσει και ταλαιπωρήσει άφάνταστα, μά είχε σπάσει και το άτσαλένιο νευρικό του σύστημα! Το οινόπνευμα, λοιπόν, ήταν άπαραίτητο για να τονώσει τους μυώνες και τα νεύρα του. Για να ξεκουράσει το μυαλό του. Και πιό πολύ για να ναρκώσει τον γλυκό πόνο της καρδιάς του. Αυτόν που είχε άρchiσει να νοιώθει για τη Ζάμπα: Την πανέμορφη, χαριτωμένη και περήφανη κόρη της Ζούγκλας!

"Έτσι οι φωνές της τρομοκρατημένης κοπέλλας δεν καταφέρνουν να ξυπνήσουν τον θαρειά ναρκωμένο ("Έλληνα). Ξυπνάνε όμως την Τσίχλ. Τη χοντρή σαν μπαλλόνι Τσίχλ, όπως έχει γίνει τώρα, μετά την ένεση με τους άνακατωμένους όρους του Κακαράκ.

"Όμως ή Τσίχλ είναι άφάνταστα ζηλιάρα. Και μισεί θανάσιμα κάθε γυναίκα που θαρειί πως έρχεται να ξεμυαλίσει τον άφέντη της.

"Έτσι και τώρα βγαίνει από τ' άνοιγμα της σπηλιάς με σφιγμένες γροθιές και δόντια. Καί, χωρίς πολλά — πολλά, κάνει άγρια επίθεση στη Ζάμπα: Την κτυπάει, την κλωτάει, της τραβάει τα μαλλιά!

Είναι υπεράνθρωπη ή μυϊκή δύναμη που έχει άποκτήσει ή Τσίχλ τώρα, μετά την τεχνική άνάπτυξη των σωματικών της διαστάσεων!

Ό Κακαράκ άρπάζοντας τα μικροσκοπικά καθούρακια στις παλάμες του, τα δείχνει στους τρεις άνδρες και τη γυναίκα

«Έτσι, σε μιὰ στιγμή, καταφέρνει νὰ ριζήν κάτω τὴν Ἑλληνίδα. Ἀρχίζει νὰ τὴν ποδοπατᾷ με λύσσα καὶ μανία.

Ἡ Ζάμπα, με τὰ χέρια της, εἶναι ἀδύνατο ν' ἀντιδράσῃ στὴν ἐπίθεσι τῆς ἀφροισμένης «Χοντρή». Γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀρμὴ της θὰ ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι. Κι' αὐτὸ κάνει τώρα, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἐκφοβισμό.

Ἡ Τσίχλ, καὶ μόνο στὴ θέα του, σταματᾷ τὴν ἐπίθεσι. Ὑποχωρεῖ φοβισμένη...

— Τί σοῦκανα; Γιατί με χτυπᾷς; τὴ ρωτᾷ ἡ Ἑλληνίδα.

— Γιατί εἶσαι ὁμορφῆ!, τῆς ἀποκρίνεται. Καὶ μισῶ τίς ὁμορφες γυναῖκες! Θέλω νὰ πεθάνουν ὅλες τους. Ν' ἀπομείνω στὸν κόμο: μονάχα ἐγώ!

Ὁ μυστηριώδης Ἄγνωστος

Ἡ ΖΑΜΠΑ ξαναπνέει στὴ ράχι τοῦ ζέβρου της. Κάνει νὰ ξεκινήσῃ πάλι. Νὰ πάρῃ κατεύθυνσι τώρα πρὸς τὴ δύσι. Ἐκεῖ ποῦ θρῖσκειται ἡ σπηλιά τοῦ ἀρχοντοῦ τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως κοντοστῆκεται. Γιατί τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἐρωτευμένος κανταδόρος, κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντά, ἀρχίζει νὰ

τραγουδᾷ μελισταλάκτα καὶ φάλτσα:

«Χίλια καντάρια ζάχαρι
θὰ ριζῶ στὴ Σπηλιά σου,
νὰ τρώς καὶ νὰ γλυκαίνουνε
τά... παχουλά φιλιὰ σου!»

Εἶναι ὁ Κακαράκ! Ἄντι νὰ πάῃ στὸ «ρετιρὲ» του νὰ κοιμηθῆ, γύρισε καὶ κρύφτηκε στὰ χαμόκλαδα ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ζαντόβ. Γιὰ νὰ κἀν καντάδα στὴν αἰθέρια «Χοντρή» του!

Κατατρεγμένη ἡ Τσίχλ ἀπὸ τοὺς στίχους καὶ τὴ μελωδία τοῦ τραγουδιοῦ. Καί, ἀφάνταστα κολακευμένη ποῦ ἕνα τέτοιο ἐρωτικὸ τραγοῦδι εἶχε γραφθῆ γιὰ ἐκείνη, «τσουλάει» σὰν μπάλλα μέχρι τ' ἀντικρυὰ χαμόκλαδα. Ἀνασπκώνει τὸν ρομαντικὸ κανταδόρο:

— Ὅποτε μ' ἀγαπᾷς, λοιπόν; τὸν ρωτᾷ.
— «Λοιπόν», δὲν λές τίποτα!, τῆς ἀποκρίνεται.

Καί, γονατισμένος ἀμέσως μπροστὰ στὸ ἀνοικονόμπτο ἰνδαλμα τῆς καρδιάς του, ἐξομολογῆται:

— Εἶσαι τὸ «Μπαλλόνι» τῶν ὀνείρων μου!

Διὰ θά ζε

• Τὰ καλύτερα περιοδικὰ περιπετιῶν

Μικρὸς ἩΡΩΣ
(Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Κατοχή)

ΖΟΥΓΚΛΑ

(Οἱ γνήσιες περιπέτειες τοῦ ΤΑΡΖΑΝ)

Εἶσαι ἡ «Βαρέλα» τῆς εὐτυχίας μου! Εἶσαι ὁ «Μπόγος» τῆς...

Ἡ Τσίχλ δὲν ἀντέχει περισσότερο. Τὸν ἀρπάζει στὶς ὀλοστρόγγυλες χεροῦκλες της. Ἀρχίζει νὰ τὸν σπκῶνῃ ψηλά καὶ νὰ τὸν βροντοχτυπᾷ κάτω με δύναμι, τραγουδώντας κι' αὐτὴ:

«Γιὰ ἀγάπες
δὲν θρηνῶ καὶ δὲν πονᾶω!
Καὶ τοὺς ἀντρες
σάν... χταπόδια κοπανᾶω!»

Στὸ μεταξύ ἡ Ζάμπα ἔχει ξαναπέσει στὴ ράχι τοῦ ζέβρου της. Ξεκινᾷ με κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι...

— Φτάνει πιά! Μαλάκωσα!, φωνάζει ὁ Κακαράκ στὴν Τσίχλ ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κοπανᾷ κάτω σὰν χταπόδι. Ἄειντε τώρα: Κάνε με «κουβᾶρι» νὰ τελειώσουμε!

Ἡ «Χοντρή» δὲν ἔχει ἀντίρρῃσι. Σταματᾷ νὰ τὸν ἀνεβοκατεβάξῃ. Καὶ δένοντας ἀμέσως κόμποι τὸ ἀριστερὸ χέρι του με τὸ δεξιὸ πόδι. Καὶ τὸ δεξιὸ του χέρι με τὸ ἀριστερὸ πόδι, τὸν κάνει «κουβᾶρι» ὅπως οἱ χταποδάρες τὰ χταπόδια τους.

Καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι: τῆς Ζάμπας ποῦ φεύγει.

Ἀφάνταστα σβέλτος κι' εὐλύγιτος ὁ Κακαράκ — σὰν ἀκροβάτης ποῦ ἦταν στὰ τσίρκα τῆς Ἀμερικῆς — κάνει κάτι καταπληκτικὸ: Λύνεται μονάχος του στὸν ἄερα. Καί, ἀντι νὰ βροντοχτυπήσῃ κάτω καὶ νὰ τσακισθῆ, κανονίζει καὶ πέφτει καθαλάρης στὰ μαλακά καπούλια τοῦ ζέβρου ποῦ προχωρεῖ.

Κι' ἀπὸ τὴ θέσι ποῦ θρῖσκειται τώρα, φωνάζει στὸ «Μπαλλόνι» τῶν ὀνείρων του:

— Ἄντιο, Τσίχλα! Καὶ μὴ μπλέξῃς στὴν ἀγάπη μου γιατί θὰ... μαραζώσῃς!

Ὅμως ἡ τελευταία λέξι του σκεπάζεται ἀπὸ τὸν κρότο ἀναπάντεχου πυροβολιοῦ!

Μὰ τὸ βλῆμα τοῦ μυστηριώδη ἀγνωστοῦ δὲν εἶχε ἀνθρώπινο στόχο αὐτὴ τὴ φορά. Κτύπησε ζῶφαλτα στὸ λαιμὸ τοῦ ζέβρου. Καὶ τὸ ζῶο, ἀφνιάζοντας, τινάζει ἀπὸ τὴ

Κάθε Τρίτη

- Μία αυτότελης περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωηρές συγκινήσεις, συναρπαστικά επεισόδια!

Κάθε Τρίτη

ράχι του τη Ζάμπα και τον Κακαράκ. Και θάζοντάς το στα πόδια τρομαγμένο και πανικόβλητο, έξαφανίζεται...

‘Η «Ελληνίδα» κι’ ο «Παλάτσος της Ζούγκλας», τρέχουν ζωπίσω του να τὸ φθάσουν... Ένω ἡ Τσίχλ τρυπώνει φοβισμένη στή σπηλιά γιά νά ζυπνήση τὸν ἀφέντη της.

Μά τί παράξενο: ‘Ο Ζαντόβ πού — θγαίνοντας πρὶν λίγο — τὸν εἶχε ἀφήσει νά κοιμάται βαρειά, δὲν βρίσκεται τώρα μέσα στή σπηλιά του... ‘Εχει γίνει ἀφαντος, λές κι’ ἡ γῆ ἀνοιξε καὶ τὸν κατάπιε!

Τὰ χωματένια σκαλοπάτια

Ἡ ΤΣΙΧΛ ψάχνει μ’ ἐπιμονὴ ὀλόκληρο τὸ ἀνώμαλο ἐσωτερικὸ τῆς μεγάλης σπηλιάς τους.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή, καὶ στὸ φῶς τοῦ λυχνarioῦ τῆς,

ἀντικρύζει κάτω μιὰ τραβηγμένη πλάκα. Κάτω ἀπ’ αὐτὴν φαντάζει τὸ ἀνοιγμα μιᾶς καταπακτῆς μὲ πρωτόγονα χωματένια σκαλοπάτια.

‘Η «Χοντρή» εἶναι φοβισιάρα βέβαια, μὰ εἶναι καὶ περιεργή. Κι’ αὐτὴ τῆ φορὰ ἡ περιέργεια νικάει τὸ φόβο της. ‘Ετσι — κρατώντας πάντα τὸ ἀναμμένο λυχνάρι — ἀρχίζει νά κατεβαίνει διστακτικὰ στὸ ἀγνωστο βάθος τῆς Κατακόμβης...

‘Η Ζάμπα καὶ ὁ Κακαράκ, ὅπως εἶδαμε τρέχουν νά φθάσουν καὶ νά σταματήσουν τὸν λαθωμένο κι’ ἀφηνιασμένο ζέβρο τους. ‘Ομως περιπλανῶνται στὴν ἀπέραντη σκοτεινὴ Ζούγκλα χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. ‘Ο Λάφ ἔχει κι’ αὐτὸς γίνει ἀφαντος ὅπως ὁ Ζαντόβ μέσ’ ἀπὸ τὴ σπηλιά του.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ «Σουβλερομύτη» φωτίζονται παράξενα. Σὰν μιὰ φωτεινὴ ἐμπνευσι ν’ ἀγκάλιασε τὸ μυαλό του:

- Ζάμπα!, λέει στὴ νέα.
- Τί;
- Ξέρεις μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορέσουμε, ἀμέσως τώρα, νά βροῦμε τὸ ζέβρο μας;
- ‘Οχι!
- ‘Ο Κακαράκ κουνάει θλιμμένα τὴν κεφαλα του:
- Οὔτε κι’ ἐγὼ! τὴν πληροφορεῖ.
- Καὶ προσθέτει θαυμαστικά:
- Εἶδες τί... σύμπῳσι, μὲ τὸ συμπάθειο;!

Μὰ νά: Ξαφνικὰ ἀκούγεται μπροστὰ τους παράξενος θόρυβος. Σὰν μιὰ πέτρα — σὲ μέγεθος μεγάλης πατάτας — νά κυλάει μονάχη της στὸ ἔδαφος. Ν’ ἀπομακρύνεται διαστικὰ...

— Τί νᾶν’ αὐτὸ πάλι; ψιθυρίζει ἀνήσυχη ἡ «Ελληνίδα».

‘Ο Κακαράκ γνωματεύει σοβαρός:

— Κάποια γέννα θάβγαλε ποδιάρια! Καὶ κόβει βόλτες γιά νά... ζεμουδιάση...

Κι’ ἀμέσως, ξεκινώντας στὸ σκοτάδι, παίρνει τὸ κατόπι τὴν ἀθέατη πέτρα. Παρακολουθεῖ τὴν ἀστοαλη πορεία της στὰ στραβά. Προσανατολίζεται μόνο ἀπὸ τὸ θόρυβο πού κάνει κυλώντας, πότε στὸ σκληρὸ ἔδαφος καὶ πότε στὸ ἀπαλὸ βελουδένιο γρασιδί...

‘Η Ζάμπα προσπαθεῖ νά τὸν ἐμποδίση:

— ‘Ελα, Κακαράκ. Μὴ μ’ ἀφήνεις μονάχη. Τί σοῦρθε καὶ κυνηγᾶς τὴν πέτρα;

‘Ο Σουβλερομύτης μὲ τὶς τρεῖς τρίχες στὸ φαλακρὸ κεφάλι του, τῆς ψιθυρίζει ἐμπιστευτικὰ συνεχίζοντας νά κυνηγᾶ τὴν πέτρα:

— Σοσο! θέλω νά δῶ τί νούμερο... παπούτσι φορεῖ!

‘Ετσι ἡ Ζάμπα, προκειμένου νά μείνη μονάχη στὸ φοβερὸ σκοτάδι τῆς ἀγρίας περιοχῆς, προτιμᾶει ν’ ἀκολουθήση τὸν θεότρελλο παληάτσο:

Κι’ οἱ δυὸ μαζὶ τώρα παρακολουθοῦν

‘Η μεταμορφωμένη Τσίχλ δίνει μιὰ τρομακτικὴ καρπαζία στὸν ἐρωτευμένο Κακαράκ. Καὶ ὁ ἥρωικὸς σβέρκος του πετάει σπίθες σὰν... δεγγαλικὸ

Τὸ Σπίτι πὸν χάνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

μόνα τους στὸ μυαλό. "Ἐτσι, ὅταν τὸ δαμάλι ἔσπασε τὸ σκονιὸ τοῦ καὶ τῶσκασε, ἡ Φλοραμίη, ὁ Τζὸκ καὶ ὁ Ρομπ, πού ἤξεραν τὸ μονοπάτι ἀπὸ τὰ μικρὰ τους χρόνια, πήραν τὸ μονοπάτι, ἐνῶ ὁ Στάν κι' ἐγώ, πού μόλις τὸ εἴχαμε μάθει, πήραμε τὸ δρόμο. Ὁ Βέρν πήρε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο. Ὁ Βέρν δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸ μονοπάτι. Τὸ ξέρω αὐτὸ, γιὰτὶ καθὼς ξεπροβάλατε ἀπὸ τὸ μονοπάτι ὁ Βέρν μουρμούρισε: «Τὴν ἔπαθα, τὴν ἔπαθα ἀσχημα!». Δὲν ἤξερε πῶς δρισκόμεν πολλὴ κοντὰ τεῦ καὶ πῶς μπορούσα νὰ τὸν ἀκούσω.

ΤΟ ΣΚΟΙΝΙ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης μέρας οἱ τέσσερις φίλοι ξεκίνησαν πάλι γιὰ τὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων».

Ὅταν πλησίασαν στὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων», ὁ Μᾶξ πρότεινε νὰ κρῦψουν τὰ ποδηλάτα τους μέσα στὰ σκονίνα καὶ νὰ προχωρήσουν μὲ τὰ πόδια, κάνοντας ἕνα μεγάλο κύκλο γύρω ἀπὸ τὰ μισοχτισμένα σπίτια κι' ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα γειτονικὸ λόφο, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ ἔχουν ὅλη τὴν τοποθεσία κάτω ἀπ' τὰ μάτια τους, ὁ Στάν φώναξε:

— Κσιτᾶξτε! Τὸ σκονιὸ μὲ τὰ ρούχα εἶναι ἀπλωμένο!

Κάτω στὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων» στὸ μέρος ἀκαιοῦ, πού εἶχαν βρῆ τους χαλαράδες, κρέμεταν ἕνα σκονιὸ μὲ διάφορα ρούχα. Ἦταν πολὺ ποσάξενε. Κανένα ἀσπρόρουχο δὲν ἦταν κρεμασμένο. Μιὰ σειρά ἀπὸ πολυχρωμὲς γραβάτες, ἔπειτα ἕνα παλιὸ ἀντρικὸ σακάκι, κι' ἄλλες γραβάτες, μιὰ ἀντρικὴ κάλτσα μιὰ γυναικεία φορεσιὰ χοροῦ μὲ ἀσπρες καὶ κόκκινες γραμμὲς, κι' ἄλλες γραβάτες, μιὰ πράσινη ποδιά καὶ τέλος ἕνα γάντι, ἀνέμιζαν κρεμασμένα ἀπ' τὸ σκονιὸ!

— Φαίνεται πῶς πλένουν τὰ δεξιὰ τῆ Δευτέρα καὶ τ' ἀριστερά τῆς Τρίτης! εἶπε ὁ Στάν

Ὁ Μᾶξ κύτταξε τὸ παράξενο αὐτὸ σύνολο μὲ ἐξοριετικὸ ἔνδιαφέρον.

— Ἐμπρός, παιδιά! εἶπε. Πάμε στοὺς «Βυδρόλακκους». Ἐγὼ τὴν ἐντύπωση πῶς ἡ λύσι τοῦ προβλήματος δρισκεται ἐκεῖ πέρα.

Ποσέκαψαν τὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων» καὶ πήραν τὸ δρόμο γιὰ τοὺς «Βυδρόλακκους». Οἱ ἀλλόκοτες ἐξωτικές μουσοδιὲς τοὺς ζάλισαν. ὕταν πλησίασαν στὸ «Σπίτι τῶν Βυδρόλακκων». Κρίνοι, ἡλιοτρόπια, γαρούφαλλα, γιοσεμιά, νασδίνιες, ἔχουν στὴν ἀτμόσφαιρα μεθυστικὰ ἀρώματα. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας ἔφτανε ὁ ἤχος τῶν κυμάτων, πού χτυποῦσαν τὰ βράχια μὲ θυμὸ καὶ κυλάσαν μὲ κρότο μεγάλα χολίκια.

Ὁ Ρομπ ὠδήγησε τὸς φίλους του, μέσα ἀπὸ ἕνα πυκνὸ σῦδεντρο, πῶς ἀπὸ ἕνα βράχο ἀπ' ὅπου μετροῦσαν ἐντελῶς ἀθάτοι νὰ παρακολουθήσουν τί γινόταν στὸ σπίτι. Ἐμειναν ὅλοι ἐκπληκτικὸι ὅταν εἶδαν κοντὰ στὸ σπίτι, στὴν ὄχθη τῆς λιμνοῦλας, πού ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὴν κουζίνα, τὴν Γκουέν νὰ γέρνη πένω ἀπ' τὰ βλά νερά. Ἦταν ἀπασχολημένη μὲ κάτι ἐντελῶς παιδιάστικο, πού παζάξενο γιὰ τὴν ἡλικία της. Ἀμσλοῦσε κάτι μικρὲς θαρκοῦλες καὶ καρσβόκια, πού πηγαίνερχονταν ἴσυχια - ἴσυχια πάνω στὰ νερά.

Ἐκεῖνο, ὅμως, πού ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὰ παιδιά, ἦταν ἡ ματιά πού φαθνικὰ ἔοριξε ἡ Γκουέν ἀπάνω ἀπ' τὰ νερά πρὸς τὴν κτεύθυνση τῆς «Πόλεως τῶν Φαντασμάτων». Εἶδε φαίνεται κάτι, πού τὴν προκάλεσε μεγάλο τοῦμο. Σηκώθηκε ἀλαφιοσμένη καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἀκίνητη κυττάζοντας μὲ ἀπλανεὲς βλέμμα τις θαρκοῦλες, πού λιχνίζονταν στὰ νερά. Ἐφθνικὰ ἔσκυψε, μάζεψε τις θαρκοῦλες, τις ἔοριξε πῶς ἀπὸ ἕνα βῆμο καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ δρόμο.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν τόσο χλωμὸ καὶ φαίνονταν τόσο τρομαγμένη! Τὰ παιδιά εἰτοιμάστη-

καν νὰ τρέξουν πίσω της γιὰ νὰ δούν τι τὴν εἶχε τρομάξει τόσο πολὺ, μὰ ὁ Μᾶξ τοὺς σταμάτησε.

— Μὴ διάξεστε! εἶπε. Θὰ τὴν παρακολουθήσουμε ὡς τὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων». Πιστεύω πῶς ξέρω τώρα τί σημαίνει τὸ σκονιὸ μὲ τ' ἀπλωμένα ρούχα. Ἐλάτε. Ἐλπίζω πῶς θάχομε ἀπάντησι στὰ προβλήματα μὰ ἀπὸψε.

Καθὼς πλησίαζαν στὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων» εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὴν Γκουέν νὰ φεύγη ἀπὸ κεί καθάλα στὸ ποδηλάτο της. Φαίνονταν σάν κάτι νὰ τὴν κυνηγοῦσε.

— Τὸ σκονιὸ... μουρμούρισε ὁ Μᾶξ. Τὸ σκονιὸ... τὰ μενὰ γάντια κι' ἡ... Γκουέν... Οἱ μονὲς κάλτσες... τὸ φόρεμα χοροῦ... καί...

Ἐφθνικὰ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε.

— Αὐτὸ εἶναι! Αὐτὸ εἶναι! φώναξε. Τώρα καταλαβαίνω! Χά! χά! χά! Κι' ἦταν τόσο ἄπλο!

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σάν τρελλὸς πρὸς τὸ μέρος ὅπου κρέμονταν ἀκόμα τὰ παράξενα ρούχα ἀπάνω στὸ σκονιὸ. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ μπαίνε-βγαίνε στὴν καλύβα μὲ τὰ ρούχα καὶ νὰ ἀλλάξη οὐτὰ πού κρέμονταν στὸ σκονιὸ, βγάζοντας ἄλλα ἔξω.

Ὅταν τέλειωσε, τὸ σκονιὸ ἄρχισε μὲ τρεῖς γραβάτες διαφόρων χρωμάτων, ἀκολουθεῦσε τὸ φέρεμα χοροῦ, ἔπειτα μιὰ ναυτικὴ φουέλλα, ἄλλες γραβάτες καὶ ἕνα κιοζὶο παντελόνι. Στὴ τέλος κρεμόταν τὸ μονὸ γάντι. Στὸ μεταξύ δὲν ἔδινε κομμιὰ προσοχὴ τίς ἀνυπόμονες ἐρωτήσεις τῶν φίλων του. Τέλος εἶπε:

— Στάν, θὰ σὲ ἀφήσουμε ἐδῶ μόνο. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνεις στὸ σπίτι. Κρῦψου στὸ δάσος, ἂν θέλεις, μὰ νάχης τὰ μάτια σου ἀνοιχτὰ ποῖος θάρρη καὶ ποῖος θὰ φύγη. Ἴσως αὐτὸ συμβῆ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μὰ πρέπει νὰ πεοιμένης. Καί... πρῶσεξέ! Στις δέκα καὶ δυὸ λεπτὰ θὰ ἀλλάξουν τὰ ρούχα τοῦ σκονιοῦ καὶ θὰ τὰ δάλης, ὅπως ἦταν πρῶτα. Θὰ σοὺ τὰ γράψω σ' ἕνα χαρτί. Κανόνισε τὸ ρολοῖ σου μὲ τὸ δικὸ μου.

Ὁ Τζὸκ πεοίμενε πῶς ὁ Στάν δὲ θὰ δεχόταν νὰ μείνη μόνος. Μὰ ὁ Στάν φάνηκε εὐχαριστημένος.

— Σύμφωνα, εἶπε. Ἀρκεῖ νὰ μὴν ξαναπάω ἐκεῖ κάτω, στὸ «Σπίτι τῶν Βυδρόλακκων» ξανά. Σύμφωνα.

«Δὲν εἶναι δειλός, σκέφτηκε ὁ Τζὸκ. Ἐχει ὁμως πάρει ἀπὸ φόβο τὸ μέρος αὐτό, ἐξ αἰτίας τοῦ Κινέζου».

— Τώρα, εἶπε ὁ Μᾶξ, ἂς φάμε. Δὲ θέλω νὰ πάω πίσω ἐκεῖ ποιν σκοτεινιάση.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ξεκίνησαν ἀργὰ γιὰ τὸ «Σπίτι τῶν Βυδρόλακκων».

— Μὴν ἀνάφη κανεῖς φῶς διέταξε ὁ Μᾶξ.

Ὅταν ἔφτασαν πολὺ κοντὰ, ἄρχισαν νὰ σέρνεται κατὰχα μὲ τὸ Μᾶξ μπροστὰ καὶ πήγαν καὶ κούρνιασαν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, πού φύτρωναν στὶς ὄχθες τῆς λιμνοῦλας.

— Μείνετε ἀκίνητοι, ψιθύρισε ὁ Μᾶξ. Θὰ χρειαστῆ ἴσως νὰ περιμένουμε πολὺ. Κρατήστε τὰ μάτια σας κτ' αὐτὰ σας ἀνοιχτὰ. Κάτι σοβαρὸ πρόκειται νὰ συμβῆ.

Ὁ Τζὸκ δὲν ἔχασε ποτέ του τις ὥρες, πού ἀκολούθησαν.

ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Εἶχε τὸ συναίσθημα πῶς κάτι ἐντελῶς ἀθάροτο κι' ἀόρατο σερνόταν κατὰπάνω του μέσα στὴ νύχτα. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα πού ὁ Μᾶξ τὸν ἀγγίξε μὲ τὸ χέρι του, παρὰ λίγο νὰ φωνάξη ἀπὸ τρόμο.

— Τώρα, τοῦ ψιθύρισε ὁ Μᾶξ.

Ἀγνόητα ὁ Τζὸκ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ Μᾶξ ἤξερε πῶς θὰ συνέβαινε αὐτὸ ποῖο συνέβη. Ἐνα φῶς, πού ὀλοένα γινόταν καὶ πιὸ ἔντανο, φάνηκε, σάν νὰ ἐβγαίνε στὸν ὄριζοντα ἡ σελήνη. Τὰ ποάγματα γύρω γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ καθαρὰ. Καὶ ἐφθνικὰ μιὰ δέση φωτὸς πέρασε ἀπὸ πάνω τους. Στὴν ὄχθη οὐίσε πῶς ἦταν κάποιοι ἀνθρωπος μὲ ἠλεκτρικὸ φανάρι. Μὰ ἔπειτα κατάλαβε. ἦταν τὸ φῶς ἐνῶ ποδοσκέλα, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

